

Rozdział 3: Szczególne Proroctwo o próbie zawładnięcia dziedzictwem Izraela

Rozdział 3.1: Przetrwac czas roszczeń przeciwnika

Przedstawiony tekst zawiera czasami wypowiedzi, które można by uznać za pouczenie. Proszę (o ile mogę) aby ich tak nie traktować, gdyż będąc uczniem Pana JEZUSA Chrystusa nie uważam się za osobę upoważnioną do pouczania kogokolwiek (1 List Jana 2:20-21). Co najwyżej dzielę się tym co dane mi było i na ile dane mi było zauważyć w Słowie BOGA w trakcie mojej, wraz z innymi braćmi i siostrami drodze za Panem JEZUSEM Chrystusem, naszym Umiłowanym Zbawicielem.

Dwa proste spostrzeżenia dotyczą zwykłego, tzn. ludzkiego dziedzictwa. Pierwsze, że na dziedzictwo nie można sobie zapracować, drugie dotyczące dość częstych w świecie zdarzeń jego przejęcia, czy chociażby tylko nieuznawania. Zdarzenia te mają miejsce, jednak wiedza o nich nie wychodzi na ogół poza grono osób bezpośrednio sprawą zainteresowanych.

Spostrzeżenia te dotyczą również dziedzictwa Niebiańskiego, tyle, że przechwycenia tego dziedzictwa nie można sfinalizować, dziedzictwa nie można ostatecznie zagarnąć, chociaż powszechne są przypadki jego nieuznawania. Gdy mówimy o dziedzictwie pochodzącym od BOGA Jedyne, prawdą jest jeszcze to, że dziedzictwa otrzymanego od Pana JEZUSA nie można utracić. Poruszaliśmy ten temat w poprzednim Rozdziale.

Nasze rozważania dotyczą wyłącznie dziedzictwa pochodzącego od BOGA Jedyne. Źródłem informacji o nim jest Pismo Święte, podstawą jego realizacji w życiu dziecka BOGA jest sprawiedliwość BOGA wynikająca z Jego Miłości (Księga Rodzaju 15:4-6; 15:8-10,17), a gwarantem jego nieprzemijalności jest BÓG (Księga Rodzaju 15:18). Jak na to zwrócił uwagę brat Jurek, BÓG Jedyne powiedział Abramowi, że On sam jest jego nagrodą:

„Po tem wszystkim stało się słowo Pańskie do Abrama w widzeniu, mówiąc: Nie bój się Abramie, jam tarczą twoją, i nagrodą twoją obfitą wielce.” (Księga Rodzaju 15:1).

Tym bardziej jest to zdarzenie doniosłe, gdyż stwierdzenie to padło z Ust BOGA jeszcze przed nawróceniem Abrama, czyli jeszcze wtedy gdy Abram był duchowo umarły, zatem zanim pojawiły się czyny wynikające z wiary danej mu potem (List to Rzymian 4:2; 7:9; 4:9-13; Księga Rodzaju 15:6). Jest ono wyrazem przedwiecznego wyboru dziecka BOGA Jedyne. Zaś co do wierności temu, co wypowiedziały Jego Usta⁵¹ (Ewangelia Mateusza 4:4, Objawienie Jana 1:16), napisano:

⁵¹ **Στόμα** (stoma) czyli ‘usta’, również ‘język’, w którym mówię, również ‘front’ i ‘brzeg’. Słowo to pochodzi od greckiego **τομώτερος** (tomōteros), ‘bardziej ostry’, co jest pochodną słowa **τέμνω** (temnō), co znaczy ‘przecinać’. Słowo BOGA Jest istotnie ostre ostatecznie (List to Hebrajczyków 4:12). Wypływając z Jego Serca (Ewangelia Łukasza 6:45) stoi też Ono na ‘froncie’ (jakby „brzegu”) BOGA Jedyne w Jego relacji ze stworzonym przez Siebie

„... ani znaleziona jest zdrada w ustach jego.” (1 List Piotra 2:22).

Zatem, przed nawróceniem Abrama Melchizedek⁵² zwiastował mu Ewangelię (Księga Rodzaju 14:18-19; List do Hebrajczyków 7:1-2). Kolejne Słowa, mówiące o dziedzictwie Abrahama i zapisane w wersecie 15:1 padają nieco później, również przed nawróceniem Abrama, opisanym dopiero w wersecie 15:6. Duch Święty wskazuje na wersecie 15:6, jako na chwilę nawrócenia Abrama, powracając do niej w Liście do Rzymian 4:3 oraz Liście do Galacjan 3:6, gdyż to właśnie wersecie 15:6 Księgi Rodzaju lokalizuje czas otrzymania przez Abrama wiary w Słowo BOGA Jedyne. Natomiast w ofierze, którą spalił BÓG Jedyne ogniem (Księga Rodzaju 15:4-6; 15:8-10,17) zapowiadającym sąd, który został wykonany około dwa tysiące lat później (Ewangelia Jana 19:30), zobaczył Abram odpowiedź na pytanie o to, jak to możliwe, aby ktoś tak nędzny, otrzymał dziedzictwo (Księga Rodzaju 15:8). Przez tą wiarę, składając w ofierze (z pełnym jej wykonaniem w swoim sercu) syna swojego, Itzaaka, dał Abraham świadectwo, że tylko BÓG Jedyne wie co jest dobre i szlachetne (Księga Rodzaju 22:1-2,8; List Jakuba 2:21); i został nazwany przyjacielem BOGA (List Jakuba 2:23). Został bowiem przez Niego zbawiony na to, aby być Jego przyjacielem (Ewangelia Jana 15:13-15).

Są przyjaciele BOGA Jedyne, są też i Jego przeciwnicy⁵³. Przyjrzyjmy się nieudanej próbie naruszenia dziedzictwa przez przeciwnika BOGA Jedyne. Próba ta następuje równocześnie z atakiem słownym⁵⁴, wyrażonym w ostateczności

światem. W tym kontekście znaczenie ‘front’ jest jednak lepsze niż ‘brzeg’, gdyż BÓG Jedyne nie jest ograniczony i w związku z tym nie ma brzegu.

⁵² Hebrajskie słowo מלכיצדק (MAL'KIJ_CEDEQ), Melchizedek, znaczy ‘Król sprawiedliwości’. Melchizedek jest również jedynym Królem ‘pokoju’ (Księga Rodzaju 14:18; Księga Kaznodziei Salomona 1:1; Ewangelia Mateusza 5:35; List do Hebrajczyków 7:1-2). Słowo ‘pokój’, ‘pełen pokoju’, to hebrajskie słowo שלם (SZALEM), oznaczające również ‘zupelny’, ‘kompletny’, ‘przyjacielski’, ‘doskonały’, ‘spokojny’ i pochodzi od słowa שלום (SZALAM), ‘być bezpiecznym’, ‘uczynić kompletnym’, ‘być przyjacielskim’. Jest ono również nazwą miasta królewskiego Melchizedeka (Księga Rodzaju 14:18), miejsca gdzie na Syjonie znajduje się Świątynia (Psalm 76:2):

„ ... Znajomy jest Bóg w Judzkiej ziemi, w Izraelu wielkie imię jego. W Salemie jest przybytek jego, a mieszkanie jego na Syonie.” (Psalm 76:1-2).

Jest więc שלם (SZALEM), Salem, nazwą stolicy Izraela, ירושלים (J'RUSZ'LEM), Jerozolimy tej w górze i na dole, wchodząc jako część w jej pełną nazwę. Z sedna swojej nazwy, w której tkwi bycie ‘kompletnym’, wypływa niemożliwość podziału Jerozolimy, która jest wyłączną stolicą Izraela.

⁵³ Ważną sprawą jest podkreślenie, że BÓG Jedyne nie jest niczym przeciwnikiem. Bywa, że stworzenie jest przeciwnikiem BOGA Jedyne i tylko w takim znaczeniu jest używane określenie ‘przeciwnik’ BOGA.

⁵⁴ Jeszcze raz podkreślmy, że nasze rozważania dotyczą wyłącznie dziedzictwa nadanego przez BOGA Jedyne. Wtedy atakowi na dziedzictwo zawsze towarzyszy, jest jego sednem, atak słowny. Nie ma możliwości uknucia spisku i przeprowadzenia go jedynie

powołaniem regulacji prawa religijnego i świeckiego o charakterze lokalnym lub międzynarodowym, zapisanych tak, aby kwestionować nadanie uprawnień dokonane przez Słowo BOGA.

Osobiście słyszałem jak, w rozmowie prowadzonej ze studia Russian Television, w odpowiedzi na stwierdzenie doradcy byłego premiera Izraela, Szarona, że „Izrael ma chyba prawo do istnienia”, padło zdanie wypowiedziane (w języku angielskim) przez dziennikarza zajmującego się prawem międzynarodowym z Nowego Jorku: „żaden naród nie ma prawa do istnienia, są tylko międzynarodowe regulacje prawne”. Pomimo, że spodziewałem się, iż w końcu dojdzie do sformułowania takiego zdania, to gdy je usłyszałem, zatrząsły się moje wnętrzności i przeżywałem sprawę przez całą noc.

Podobne w swym charakterze są ataki na dziecko BOGA Jedynego. W życiu wybranego zdarzają się trudne chwile, nie mające nic wspólnego z przeprowadzaniem korekty jego postawy, mającej związek z popełnionymi błędami, ale z bojem wiary podczas ataku przeciwnika na dziedzictwo Bożego dziecka. Wzorem takiej sytuacji jest atak przeprowadzony przez oskarżyciela na Syna BOGA Jedynego, opisany w Ewangelii Mateusza 4:1-10. Wiadomo, że On żadnego błędu nie popełnił. Ten sam bój wiary toczą wszyscy uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa. Warto zdawać sobie sprawę z różnorodności ataków, których sedno jest jednak zawsze to samo, a mianowicie próba uderzenia w pozycję jaką dziecko ma w domu Ojca. Uczniowie Pana JEZUSA rozumieją, że różne są sposoby, poprzez które atak przychodzi. Normą jest atak przeprowadzony wprost przez przeciwnika (Księga Estery 8:3; 2 List do Koryntian 2:11). Zdarza się on jednak czasami ze strony osoby bliskiej⁵⁵ i wtedy określe go raczej słowem „uderzenie”. Uderzenie w brata lub siostrę (Ewangelia Mateusza 24:49) może nastąpić z powodu niezrozumienia (w umyśle) bardzo podstawowych Słów BOGA Jedynego:

„Owce moje głosu mego słuchają, a ja je znam i idą za mną; A ja żywot wieczny daję im i nie zginą na wieki, ani ich żaden wydrze z ręki mojej.” (Ewangelia Jana 10:27-28),

środkami fizycznymi. Powód jest następujący: dziedzictwo od BOGA Jedynego jest ustanowione i zostało nadane przez Jego Słowo, więc przeciwnik chce je zlekceważyć i zakwestionować również na poziomie słowa, tyle że swojego, przemijającego.

⁵⁵ Księga Hioba:

BÓG Jedyńy mówi o Hiobie: 1:8;

Zebranie się przyjaciół Hioba w chwili jego nieszczęścia: 2:11;

O tym jak zdaniem Elifasa Temańczyka, BÓG widzi swoje sługi: 4:18;

O tym jaka zdaniem Bildada Suhytczyka jest pozycja Hioba i jego synów przed BOGIEM: 8:4-6;

O tym co zdaniem Sofara Naamatczyka powinien Hiob zrobić: 11:13-15;

Pan JEZUS do przyjaciół Hioba i do Hioba: 42:7-10:

„ ... Wiele może uprzejma modlitwa sprawiedliwego. Eliasz był człowiek tymże biedom poddany jako i my, a modlitwą modlił się, żeby deszcz nie padał; i nie padał deszcz na ziemię trzy lata i sześć miesięcy, I zaś się modlił, a wydało niebo deszcz i ziemia zrodziła owoce swoje.” (List Jakoba 5:16-18).

„Wiem i to, że cokolwiek Bóg czyni, trwa na wieki; i że się do tego nic nie może przydać, ani z tego co ująć; a czyni to Bóg, aby się bali oblicza jego.”
(Księga Kocheleta 3:14).

Powyższe Słowa są podstawowe dlatego, bo mówią o jakości Miłości BOGA Jedynego, Jego sprawiedliwości i wierności oraz Jego wielkości (List do Hebrajczyków 10:23; Ewangelia Jana 6:37; List do Hebrajczyków 10:17). Dlatego też, zarówno w Piśmie Świętym jak i bezpośrednio do serca, mówi Duch Święty aby się Jego uczeń nie chwiał (Ewangelia Jana 14:16-18,26; 15:26), gdy jest atakowany (List do Efezjan 4:14).

Niewątpliwie uderzenie w brata czy siostrę nie powinno mieć miejsca. Przyczyną takiego ataku może być na przykład niezrozumiała dla osób trzecich postawa dziecka BOGA Jedynego. Różnie wygląda odpowiedź osoby zaatakowanej. Czasami tłumaczy się ona wolnością postępowania (1 List do Koryntian 6:12), chociaż być może mogłaby zadać uderzającemu pytanie: „czy rozumiesz mój problem”. Z pewnością, bez indywidualnego objawienia Ducha Świętego dotyczącego konkretnej sprawy, osoba trzecia nie ma takiego zrozumienia (Księga Izajasza 11:2-3). Natomiast może się zdarzyć, że zaistnienie sprawy jest przejawem jakiegoś rozstrzygnięcia spraw przez osobę uderzającą poprzez Prawo Przykazań⁵⁶ i

⁵⁶ „Nie wspominając” w tym miejscu o prawach narodów. Jeśli zaś chodzi o zwykłe prawo narodów, to wszyscy ludzie są obecnie świadkami wyraźnego jego przeregulowania. Zamazywany jest przez władców tego świata sens tego zwykłego prawa. Problem jest o tyle ciężki, że osoba odwołująca się do ‘bolesnego sumienia’ (List do Hebrajczyków 10:22, o którym pisałem w Rozdziale 2.3, Uzupełnieniu 1), wynikającego z dotknięcia się drzewa wiadomości dobrego i złego, nie potrafi się przed tą próbą zniewolenia bronić. Cóż bowiem powiedzieć na argument: „Jeśli nie masz nic do ukrycia to czemu bronisz się przed fotoradarem, kamerą, podsłuchem, itd.”. Bliski jest czas gdy ktoś powie: „założmy kamery wszystkim w ich mieszkaniach, a unikniemy przemocy w rodzinach” oraz „jeśli się z tym nie zgadzasz, to nie masz litości nad bitymi dziećmi, żonami, mężami”.

Co jest więc nie tak z tym przeregulowaniem zwykłego prawa w narodach. Cel (który nie wszyscy realizują z premedytacją) jest jednak łatwy do uchwycenia – zniewolenie ludzi (pod przykrywką ich ochrony). Ale jakiej użyć argumentacji w rozmowie z osobami próbującymi wszystko skodyfikować?

Problemem jest źle rozumiana funkcja prawa narodów, które funkcjonują w świecie żyjącym w odstępstwie. Niejednokrotnie wyczuwają ten problem nawet zwykłe (to znaczy niezabawione) osoby, stąd częsty opór w zwykłych ludziach przed tego typu działalnością władców. Zatem, po pierwsze, istnieje nieustanna próba przyczepienia przepisów tego prawa do odczuć ‘bolesnego sumienia’, co może być zwykłą manipulacją obciążającą człowieka w tym i tak niejednokrotnie trudnym do zniesienia świecie. Po drugie, łamanie przepisów prawa narodów pozwala na wprowadzenie argumentu prawnego, który może być skierowany przeciwko każdemu, co każdy jakoś czuje, gdyż pojęcie „lekkiego naruszenia przepisu” nie istnieje. Każdy więc żyje dzięki pobłażliwości władców, którzy wprawdzie uczynili trudnym zwykłe funkcjonowanie, a potem łaskawie nie ingerują w przypadkach niezdefiniowanego, lekkiego naruszenia przepisów. Jaka jest więc prawdziwa (niewykrzywiona) funkcja prawa narodów w upadłym świecie rozpoznana nawet przez zwykłego człowieka? Podkreślam, w upadłym świecie, bo i ona przeminie z chwilą powrotu Pana JEZUSA Chrystusa na ratunek Izraelowi. Funkcją tą jest ochrona przed atakiem (w tym atakiem zniewolenia) człowieka przez człowieka oraz niesienia pomocy (Księga Ezechiela 16:49). Jak to możliwe, aby zwykłe (podkreślam „niewykrzywione”) prawo narodów miało mieć u swoich podstaw takie założenie. Powód może być tylko jeden, a mianowicie to, że fakt iż świat odpadł od BOGA

wewnętrznego prawnego osądu, który nosi w swoim umyśle (Ewangelia Łukasza 11:46, List Jakuba⁵⁷ 4:11-12):

„Nie obmawiajcie jedni drugich, bracia. Kto obmawia brata i osądza⁵⁶ brata, obmawia prawo i osądza⁵⁸ prawo. Jeśli zaś osądzasz prawo, nie jesteś wykonawcą prawa, lecz sędzią.” (List Jakuba 4:11).

Jedynego nie oznacza, że BÓG cofnął całkowicie swoją ochronę nad ludźmi. Struktury władzy istniejące z Jego woli nie powinny więc naruszać tej podstawowej funkcji sensu swojego istnienia (List do Rzymian 13:1-6) pamiętając, że zostały powołane do ochrony ludzi, a nie ich zniewolenia (List Jakuba 2:6; Księga Ezechiela 16:49-50). Tak więc również głównym celem podatku nakładanego przez władców powinna być ochrona obywateli, a nie rozbudowa systemu ich kontroli. W końcu, przez zwykłych ludzi prawo państwa w którym żyją jest rozumiane jako to, które powinno służyć jako wskazówka w postępowaniu, a nie metoda ich zniewolenia.

Poza świadectwem bliskiego upadku systemu, który wszystko kodyfikuje (jak to już miało miejsce np. w czasach starożytnego Rzymu okresu cesarza Dioklecjana, Konstantyna, a potem w cesarstwie wschodnim za czasów Justyniana), jaki jest więc cel kodyfikującej i zniewalającej wszystko manii przepisów? Otóż ma ona na celu przyzwyczajenie ludzi do wprowadzenia prawa bestii i fałszywego proroka czasów wielkiego ucisku, gdzie początkiem końca zniewolenia wszystkiego będzie żądanie przyjęcia znamienia bestii, bez którego nie będzie można dokonywać ani kupna ani sprzedaży czegokolwiek (i to pod hasłem dobra ludzkości).

⁵⁷ Imię Jakub jeszcze nie tak dawno pisało się w języku polskim jako Jakób. Jest to polski odpowiednik imienia hebrajskiego יעקב (JA^AQOBH), co oznacza ‘Chwytający za piętę’. Tak Pan sprawił, że apostoł Jakob (List do Galacjan 1:19) jest według ciała bratem Pana JEZUSA Chrystusa. Warto zdawać sobie sprawę z tego, że po urodzeniu się Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka, pierworodnego syna Miriam, współżyła ona ze swoim mężem Jozefem (Ewangelia Mateusza 1:25) mając z nim synów i córki (Ewangelia Mateusza 13:55-56), między innymi Jakoba, który był apostołem tak jak Barnaba i Paweł (Dzieje Apostolskie 14:14) oraz Judę (List Judy 1:1), który był powołany do służby prorockiej. Jakob był pierworodnym synem Jozefa i Miriam, Juda czwartym. Zatem Pan JEZUS Chrystus, BÓG Jedyny (Ewangelia Jana 1:1-3; 1 List Jana 5:20; 16:28; 16:13-15) Sam zstąpił na Miriam (Ewangelia Jana 1:14), zacienił ją (Ewangelia Łukasza 1:35) aby się począć i następnie urodzić jako Pan JEZUS Chrystus-człowiek. Dopiero potem, już z Jozefa, został poczęty i urodził się Jakob, młodszy brat Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka.

To, że młodszy brat Pana JEZUSA Chrystusa ma na imię Jakob nie jest przypadkowe. Wiele lat wcześniej, Jakob, syn Itzaaka, otrzymał po nawróceniu imię Izrael:

„I rzekł: Nie będzie nazywane więcej imię twoje Jakób, ale Izrael; boś sobie mężnie poczynął z Bogiem, i z ludźmi, i przemogłeś.” (Księga Rodzaju 32:28).

Zatem młodszy brat Pana JEZUSA Chrystusa celowo otrzymał imię Jakob. Młodszym bratem Pana JEZUSA Chrystusa BOGA Wszecmocnego, Który stał się po to dodatkowo człowiekiem, aby nas uratować, jest stworzony przez Niego naród, Jakob, któremu w chwili zbawienia BÓG nadał imię Izrael.

⁵⁸ Słowo *κρίνω* (krinō), oznacza dosłownie ‘dostrzegać’, ‘rozróżniać’, ‘potępić’, ‘osądzać’, ‘odpłacać’, ‘wyciągać wniosek’.

‘Osądzanie’ (κρίνω (krinō)) Prawa Przykazań, jest spowodowane ‘dostrzeganiem’, ‘rozdzielaniem’ Prawa Przykazań w swoim umyśle, co jest śladem po dotknięciu się drzewa wiadomości dobrego i złego (Księga Rodzaju 2:16-17; 3:1-8). Dzięki BOGU Jedynemu, ze względu na to, że brat i siostra już zostali uratowani z odstępstwa, nie mają już tego ‘bolesnego’ śladu w swoim sercu (List do Hebrajczyków 10:22), o czym pisałem wcześniej. W stosunku do dziecka Pana JEZUSA Chrystusa, osoby mi bliskiej, mógłbym zadać więc sobie samemu pytanie, o to czy rozumiem jego problem⁵⁹, gdy ‘wyciągam wnioski’? Nie będę więc ‘wyciągał wniosków’ nawet w

⁵⁹ Rozstrzygnięcie spraw w świetle Prawa Przykazań może mieć jeszcze tę cechę, że czuję się zobligowany do nieustannego niesienia komuś pomocy, w rozsądny czy nierozsądny sposób, mając jednocześnie poczucie winy z powodu jej niewystarczalności, bądź nie udzielenia jej zawsze. Natomiast jako osoba zbawiona i obdarowana Miłością BOGA Jedynego, i wolnością, jestem uczony, że mogę podejmować decyzje wiedząc, że wszystko jest w rękach Pana JEZUSA. Jestem więc świadomy wolności do podjęcia również takiej decyzji, która nie sprawia mojego udręczenia. Jak postąpię to druga sprawa, ale dziękuję Panu JEZUSOWI za prowadzenie mnie i cierpliwość w tłumaczeniu spraw, w które tylko On ma wgląd, oraz za Jego troskę o innych (Ewangelia Jana 21:20-22). Podejście ucznia Pańskiego do spraw angażowania się w życie bliskich mu braci i siostr jest więc nacechowane odczuciem wolności i rozsądną troską. Nie unikam braci gdy mają inne zdanie lub gdy odmówiłem im działania zgodnego z ich, a nie moimi przekonaniem, niezależnie od tego czy podjęta przeze mnie decyzja była pożyteczna czy też nie (1 List do Koryntian 6:12). Mogę spotykać się z braćmi i siostrami nawet wtedy, gdy mam inne zdanie w jakiejś sprawie. Czuję się więc również wolny do powiedzenia: nie zgadzam się abyś szedł bracie lub siostrze dalej w sprawach, które mnie dotyczą, a które widzę inaczej. Dzięki temu nie muszę czynić uników przed spotkaniami z osobami, które są dla mnie trudne w odbiorze, chociaż mam prawo do takiego uniku (Dzieje Apostolskie 15:37; List do Kolosan 4:10). Jestem jako osoba zbawiona, wolny. Oczywiście brat i siostra mają taką samą wolność względem mnie. Niejednokrotnie ich miłością, zachętą i wolnością zostałem pocieszony (1 List do Tesaloniczan 5:11).

Mogę też znoś w cierpliwości zadane mi rany, bo mam prawo czuć się dotknięty i gniewać:

„Gniewajcie się, lecz nie grzeszcie; niech nad waszym gniewem nie zachodzi słońce. Nie dawajcie miejsca diabłu.” (List do Efezjan 4:26-27).

Wiem bowiem, że wszystko wszystkim już przebaczyłem i nie oskarżam nikogo; poznawszy przyczynę i wagę braterstwa nie żywię, nie zachowuję urazy. Oznacza to, że nie daję miejsca diabłu *διάβολος* (diabolos), czyli ‘oskarżającemu niesłusznie’, ‘oszczerczemu’, ‘znieślawiającemu’. Proszę Pana JEZUSA o rozwiązanie sprawy.

Czasami we wzajemnych braterskich relacjach jest jednak tak ciężko, że pozostało tylko czekać na dzień, w którym Pan JEZUS zmieni sytuację i spotkam się z bratem czy siostrą, a rana w sercach okaże się już z Jego łaski nie istnieć. Z pewnością w Nowej Jerozolimie już tak będzie (Objawienie Jana 7:17):

„I otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu, i śmierci już nie będzie ani smutku, ani krzyku, ani bólu nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły.” (Objawienie Jana 21:4).

W dwóch tylko przypadkach będę, o ile Pan JEZUS Chrystus zechce, radykalnie protestował. Pierwszym z nich jest, gdy ktoś zaczyna głosić herezję o możliwości zatracenia osoby już przez Pana JEZUSA Chrystusa zbawionej:

stosunku do osób wyciągających takie wnioski, nie będę wzdychał Panu na Jego dzieci:

„Bracia, nie narzekajcie⁶⁰ jedni na drugich, abyście nie zostali osądzeni. Oto sędzia stoi przed drzwiami.” (List Jakuba 5:9).

Ze względu na skończone dzieło zbawienia, osąd, o którym powyżej mowa w stosunku do osądzającego ucznia, odbywa się jeszcze w tym ciele (List do Hebrajczyków 4:12-16), gdyż napisano:

„A temu, który was może zachować od upadku i stawić przed oblicznością chwały swojej bez nagany z weselem, Samemu mądrymu Bogu, Zbawicielowi naszemu, niech będzie chwała i wielmożność, moc i zwierzchność, i teraz i po wszystkie wieki. Amen.” (List Judy 1:24-25).

Jednakże nigdy przeciwnik tak nie kwestionuje dziedzictwa dziecka, jak w chwilach potknięć, tzn. pomyłek wierzącego w kwestii zrozumienia sprawy podstawy jego wzrostu (2 List Piotra 1:1), wtedy gdy droga jego jest prostowana przez Niebiańskiego Ojca. Uczeń potykając się, słyszy od przeciwnika jak niepewny jest jego los. Natomiast dzięki Ojcowskiej korekcie odkrywa to, co jest w głębi jego serca, to znaczy, uzmysławia sobie (List do Efezjan 1:17-19), że każdy etap jego wzrostu warunkowany jest łaską Pana JEZUSA, daną mu na początku drogi, towarzyszącą mu i pomnażaną w jej trakcie, i na końcu każdego etapu (2 List Piotra 1:2-7, Ewangelia Jana 1:16).

„Byli też fałszywi prorocy wśród ludu, jak i wśród was będą fałszywi nauczyciele, którzy potajemnie wprowadzą herezje zatracenia, wypierając się Pana, który ich odkupił, i sprowadzą na siebie rychłą zgubę.” (2 List Piotra 2:1),

i nie zważa na dzieło Jego Miłości, co oznacza (o ile mówiłby z serca, a nie z umysłu), że nie jest jeszcze osobą zbawioną. Drugim przypadkiem, gdy zaprotestuję jest, gdy ktoś zaczyna próbować panować nad braćmi i siostrami (Ewangelia Mateusza 20:25-27), działając jak Nokolaita, *Νικολαΐτης* (Nikolaĩtēs) czyli ‘Panujący nad ludem’ (Objawienie Jana 2:6). Działanie Nikolaitów kończy się ostatecznie ciągnięciem w kierunku hierarchii w religiach (Objawienie Jana 2:14-15; Ewangelia Mateusza 24:48-49). Środkiem do próby zapanowania nad braćmi i siostrami jest nauka o niewystarczalności ofiary Pana JEZUSA Chrystusa do zbawienia Jego dziecka (List do Galacjan 4:17, 3:1-6), która oznacza również naukę o utracalności, a nawet nie istnieniu przedwiecznie nadanego dziedzictwa, wbrew temu co napisano:

„Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa od umarłych, Ku dziedzictwu nieskazitelnemu i niepokalanemu, i niezwiędłemu, w niebiesiach dla was zachowanemu,” (1 List Piotra 1:3-4).

⁶⁰ στενάχω (stenadzō), co oznacza również ‘wzdychać’, ‘czynić, być w rozpaczliwej sytuacji’, ‘szmerać, mrużyć, modlić się niesłyszalnie z jękiem i żywieniem urazy’. Słowo to pochodzi od στενός (stenos), ‘wąski’, ‘skurczony’ na przykład z powodu stojących blisko przeszkód.

Niebiański Ojciec może mnie uratować⁶¹ z każdego kłopotu. Sednem sprawy jest jednak przeżycie, które dopuszcza i wykorzystuje Duch Święty mówiąc, że zostałem

⁶¹ Słowo 'uratować', 'ochronić', 'uzdrowić', 'uczynić kompletnym', to w języku greckim to samo słowo co 'zbawić' σώζω (sōzō). Zbawienie jest wyjątkowym rodzajem uratowania. Człowiek, który uwierzył w Słowo Pana JEZUSA już został zbawiony, czyli uratowany od bycia oderwanym od BOGA Jedynego i wraz z tym został zbawiony od grzechu (Ewangelia Mateusza 1:21, Księga Izajasza 43:1-3). Przez otrzymaną wiarę w Słowo BOGA, wie w swoim sercu, że został zbawiony, uratowany raz na zawsze i że ma nieprzemijające życie:

„Te rzeczy napisałem wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego, żebyście wiedzieli, iż macie żywot wieczny, i abyście wierzyli w imię Syna Bożego.” (1 List Jana 5:13).

Takie nieprzemijające jest znaczenie słowa 'uratowanie' od grzechu, które następuje wraz z uratowaniem od bycia oderwanym od BOGA do odbierania Jego Miłości. Po zbawieniu przyjdą jednak inne sprawy, od których, w konsekwencji już przeżytego zbawienia, uczeń dopiero zostanie uratowany. Jedną z nich jest uratowanie od presji na już zbawioną duszę (1 List Piotra 1:9) dziecka BOGA (2 List Piotra 1:2, 1 List Piotra 2:6). O mającym już miejscu zbawieniu swojej duszy wie dziecko przez wiarę, którą ma w sercu, natomiast presja na duszę zostaje zabrana w chwili wejścia w odpocznienie (List do Hebrajczyków 4:9-11) w wyniku obdarowaniu „pilną” prośbą o odpocznienie i łaską pilnowania, προσέχω (prosechō), czyli 'pilnego zwrócenia uwagi' na Słowo BOGA:

„I mamy mocniejszą mowę prorocką, której pilnując jako świecy w ciemnym miejscu świecącej, dobrze czynicie, aźby dzień oświtał, i jutrzienka weszła w sercach waszych.” (2 List Piotra 1:19).

Każdy zbawiony otrzymuje taką łaskę 'pilnego zwrócenia uwagi' na Słowa Pisma Świętego i trwa w rozważaniu tego Słowa, aż wschodzi Jutrzienka dnia, który miał wzejść, i dojść do pełnego swojego blasku, blasku dnia Pana JEZUSA:

„Będąc tego pewien, że *ten*, który rozpoczął w was dobre dzieło, dokończy *go* do dnia Jezusa Chrystusa. Słuszne jest, abym tak myślał o was wszystkich, dlatego że mam was w moim sercu, bo w moim więzieniu, jak i w obronie i utwierdzaniu ewangelii wszyscy jesteście ze mną uczestnikami łaski.” (List do Filipian 1:6-7).

Tyle, że jednemu jest dane aby jutrzienka weszła w jego sercu w czterdzieści dni, a drugiemu w czterdzieści lat. Oczywiście Pan JEZUS Chrystus – człowiek miał Ją w sercu od chwili poczęcia Siebie jako człowieka, zgodnie ze Słowem (porównaj np. tłumaczenie King James Bible: „... from the womb of the morning: thou hast the dew of thy youth”):

„... z łona Jutrzienki rosa Twojego Dzieciństwa jest Twoja” (Psalm 110:3),

od chwili Swojego stąpienia z Łona BOGA Ojca (Ewangelia Jana 1:18) na ziemię pustyni (Księga Wyjścia 16:14, Ewangelia Jana 6:58).

Kolejnym przykładem uratowania ucznia jest uratowanie od wydarzeń, które będą miały miejsce w chwili, gdy zachwieje się i zostanie usunięta na zawsze ta ziemia (Księga Izajasza 24:20), a cały widzialny wszechświat przeminie w ogniu (2 List Piotra 3:10). Wszystkie te

wyciągnięty z kłopotu, że problem został on ode mnie zabrany, a nie, że sobie sam z nim poradziłem:

„I przyszli do Jana i rzekli mu: Mistrzu! ten, który był z tobą za Jordanem, któremuś ty dał świadectwo, ten oto chrzci, a wszyscy idą do niego. Odpowiedział Jan i rzekł: Nie może nic wziąć człowiek, jeźliby mu nie było dane z nieba. Wy sami jesteście mi świadkami, żem powiedział: Nie jestem ja Chrystus, ale żem posłany przed nim. Kto ma oblubienicę, ten jest oblubieniec, a przyjaciel oblubieńca, który stoi, a słucha go, weseli się weselem dla głosu oblubieńcowego; przetoż to wesele moje wypełnione jest. On musi rość, a mnie musi ubywać.” (Ewangelia Jana 3:26-30).

Ubywanie mnie, to ubywanie tego co jest ze mnie samego. Pan zabrał od Swojego dziecka umęczenie jego serca (Ewangelia Mateusza 9:36):

uratowania, chociaż realizowane przez BOGA Jedynego w kolejnych chwilach życia Jego dziecka, zostały mu darowane z chwilą fundamentalnego zbawienia, czyli uratowania od oderwania od Pana JEZUSA. Podobnie, zbawiony i sprawiedliwy z wiary Noe, wszedł na Arkę i w konsekwencji został uratowany (zbawiony) od potopu. Został uratowany dlatego, że wcześniej był już zbawiony od oderwania od BOGA Jedynego oraz od winy i grzechu. Wszystkie kolejne uratowania są zagwarantowane Słowem BOGA Jedynego, co Jego dziecko wie od Ducha Świętego w swoim sercu. Tak też pewne jest zbawienie i uratowanie Izraela (List do Rzymian 11:26-32):

„Ale teraz tak mówi Pan, który cię stworzył, o Jakóbie; i który cię uczynił, o Izraelu! Nie bój się, bom cię odkupił, a wezwałem cię imieniem twojem; mójesz ty. Gdy pójdziesz przez wody, będę z tobą, a jeźli przez rzeki, nie zaleją cię; pójdzieszli przez ogień, nie spalisz się, a płomień nie imie się ciebie. Bom Ja Pan, Bóg twój, Święty Izraelski, zbawiciel twój. Dałem za cię na okup Egipt, ziemię Murzyńską, i Sabę miasto ciebie. Zaraz jakoś drogim uczyniony przed oczyma memi, jesteś uwielbionym, a Jam cię umiłował; przetoż dałem ludzi za cię, i narody za żywot twój. Nie bój się, bom Ja z tobą; od wschodu słońca przyprowadzę zaś nasienie twoje, i od zachodu zgromadzę cię. Rzekę północnej stronie: Wróć: a południowi: Nie zabraniaj. Przywiedź zasię synów moich z daleka, a córki moje od kończyn ziemi; Każdego, który się nazywa imieniem mojem, i którego ku chwale swojej stworzył, którego ukształtował, i którego uczynił. Wywiedź lud ślepy, który już ma oczy i głuchy, który już ma uszy. Wszystkie narody niech się społu zejdą, i niech się zgromadzą ludzie. Któż jest między nimi, coby to opowiedział, a przeszłe rzeczy nam oznajmił? Niech stawia świadków swoich, a będą usprawiedliwieni; albo niech słyszą i rzekną: Prawdać jest! Wyście świadkowie moi, mówi Pan, i sługa mój, którego obrał, abyście wiedzieli i wierzyli mi, i zrozumieli, żem Ja jest, a że przedemną nie był stworzony Bóg, ani po mnie będzie. Ja, Jam jest Pan, a niemasz oprócz mnie zbawiciela. Ja oznajmuję i wyswabadam, i opowiadam, a niemasz nikogo między wami z obcych bogów; i wyście mi tego świadkami, mówi Pan, żem ja Bóg. Pierwej niż dzień był, Jam jest, a niemasz, ktoby wyrwał z ręki mojej; gdy co uczynię, i któż to odwróci? ” (Księga Izajasza 43:1-13).

„Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a ja wam dam odpoczynek.” (Ewangelia Mateusza 11:28).

Nadchodzi więc dla serca dzień (2 List Piotra 1:19), gdy Pan zabiera umęczenie umysłu swojego towarzysza (Ewangelia Mateusza 4:19-22). Takie nieobciążone umęczeniem chodzenie ucznia Pana Jezusa zostało, jak zwrócił uwagę brat Władek, zapowiedziane Słowem stwierdzającym, że w Izraelu kapłan (z pokolenia Lewiego) nie może mieć szaty, która powodowałaby pocenie się w trakcie pełnienia służby (Księga Ezechiela 47:17-18).

Dzieje się tak, gdyż BOGU Jedynemu zależy, aby zbawione przez Pana JEZUSA Chrystusa dziecko przeżywało fakt, że dokonywane w nim zmiany wynikają z Bożej Miłości, a nie z zasmucającego strachu przed utracalnością darów, które zostały mu dane. Takie było sedno początku jego życia, które trwa na wieki, od chwili przeżycia zbawienia przez BOGA Jedynego, czyli odrodzenia z nasienia nieskazitelnego:

„Odrodzeni będąc nie z nasienia skazitelnego, ale z nieskazitelnego przez słowo Boże żywe i trwające na wieki.” (1 List Piotra 1:23).

Zostaliśmy odrodzeni ku posiadaniu niezniszczalnej nadziei z powodu Miłości usuwającej całkowicie lęk (1 List Jana 4:16-19):

„A nadzieja nie pohańbia, przeto iż miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany.” (List do Rzymian 5:5).

Sedno to pozostaje przyczyną zmian następujących po zbawieniu, w kolejnych chwilach życia ucznia w gronie świętych Ojca Świętego:

„Dlatego skłaniam kolana swoje przed Ojcem Pana naszego Jezusa Chrystusa, Z którego się wszelka rodzina na niebie i na ziemi nazywa; Aby wam dał według bogactwa chwały swej, żebyście byli mocą utwierdzeni przez Ducha jego w wewnętrznym człowieku; Aby Chrystus przez wiarę mieszkał w sercach waszych; Żebyście w miłości wkorzeni i ugruntowani będąc, mogli doścignąć ze wszystkimi świętymi, która jest szerokość i długość, i głębokość, i wysokość; I poznać miłość Chrystusową przewyższającą wszelką znajomość, abyście napełnieni byli wszelaką zupełnością Bożą.” (List do Efezjan 3:14-19).

BÓG Jedyny nie stworzył człowieka po to aby walczył o przetrwanie, tylko aby mógł spokojnie żyć. Od tej oczywistej rzeczywistości odpadł syn marnotrawny (oczywiście przed jego nawróceniem). Jednak jako synowi, wybranemu (List do Efezjan 1:4-14), dane mu było usłyszeć w sercu Głos wzywający go z domu Ojca i powiedzieć – „wróć” (Ewangelia Łukasza 15:18-20). A gdy wrócił, usłyszał jak Ojciec Niebiański mówi mu o nieutracałości dziedzictwa. Usłyszał tą Ewangelię on sam (Ewangelia Łukasza 15:24) oraz współobywatel jego w Niebie (Ewangelia Łukasza 15:31-32). Miłość, wielkość łaski i działania BOGA Jedynego oraz z definicji, nieutracałość wybrania płynącego z postanowienia i wierności BOGA znajdują się bowiem w sercu zmian dokonywanych przez Niego w życiu Jego dziecka (2 List Piotra 1:10-11), będąc sednem Ewangelii, czyli Dobrej Nowiny. Z powodu posiadanej wiary w Miłość

BOGA Jedynego Pan JEZUS Chrystus jako człowiek (od chwili poczęcia z Ducha Świętego), podobał się BOGU (1 List do Tymoteusza 3:16):

„Kiedy on jeszcze mówił, oto jasny obłok zacienił ich, a z obłoku rozległ się głos: To jest mój umiłowany Syn, w którym mam upodobanie, jego słuchajcie.” (Ewangelia Mateusza 17:5).

W konsekwencji Jego wiary (jako człowieka):

„I myśmy poznali i uwierzyli o miłości, którą Bóg ma ku nam. Bóg jest miłość; a kto mieszka w miłości, w Bogu mieszka, a Bóg w nim.” (1 List Jana 4:16).

Dlatego jako już zbawieni, idziemy za Panem JEZUSEM Chrystusem, naśladować Go w wierze,

„Patrząc na Jezusa, wodza i dokończyciela wiary, który dla wystawionej sobie radości, podjął krzyż, wzgardziwszy sromotę, i usiadł na prawicy stolicy Bożej.” (List do Hebrajczyków 12:2),

i z powodu przekazanej nam wiary Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka (List Judy 1:3) w Miłość BOGA Jedynego, podobamy się BOGU oraz pozostałym świadkom naszego zbawienia, danego nam zwycięstwa oraz wynikającej ze zbawienia, powierzonej nam służby (List do Hebrajczyków 11:5,6; Dzieje Apostolskie 6:5; Objawienie Jana 21:7; 1 List Jana 5:4-5).

W trakcie swoich pomyłek, bywa dziecko BOGA Jedynego dodatkowo atakowane. Zdarza się, że jest mu tak ciężko, że pomimo, iż ma w swoim sercu pewność (bo ma w nim wiarę) i zna treść Bożej pociechy, to Ojciec udziela mu dodatkowego wsparcia, którego treścią jest pocieszenie, przypomnienie i wytłumaczenie, dlaczego ktoś obdarzony wiecznym, nieprzemijającym synostwem, przechodzi trudne chwile:

„I zapomnieliście o napomnieniu⁶², które jest kierowane do was jako synów: Mój synu, nie lekceważ karania⁶³ Pana i nie zniechęcaj się, gdy on cię napomina. Kogo bowiem Pan miłuje, tego karze, a chłoscze każdego, którego za syna przyjmuje. Jeśli znosicie karanie, Bóg obchodzi się z wami jak z synami. Jaki to bowiem syn, którego ojciec nie karze? ” (List do Hebrajczyków 12:5-7).

⁶² [παράκλησις](#) (paraklēsis), ‘pocieszenie’, ‘napomnienie’, jest słowem greckim związanym z [Παράκλητος](#) (Paraklētos), ‘Pocieszyciel’, ‘Adwokat’ czyli ‘Ktoś, kto bierze w obronę’, jak Ducha Świętego określa Pan JEZUS Chrystus.

⁶³ [παιδεία](#) (paideia) oznacza ‘(indywidualne) nauczanie’, ‘edukację’, ‘instruowanie’, ‘strofowanie’, ‘karcenie’.

Tak też jest z atakiem na cały Izrael⁶⁴, wybrany naród BOGA Jedynego (Księga Zachariasza 1:15), w czasie prostowania przez BOGA jego drogi. A ponieważ trudno jest wtedy nie narzekać, dlatego narzeka BOGU Jedynemu prorok Habakkuk⁶⁵, mówiąc:

„Na straży swej stać będę, i stanę na baszcie, wyglądając, abym obaczył, co będzie Bóg mówił, cobym miał odpowiedzieć po karaniu mojem. Tedy mi odpowiedział Pan, mówiąc: Napisz widzenie, a napisz rzetelnie na tablicach, aby je prędko czytelnik przeczytał, Przeto, że jeszcze do pewnego czasu odłożone jest widzenie, które wypowie na skończeniu jego, a nie skłamię; a jeźliby na chwilę odwłaczał, oczekuj nań; boć zapewne przyjdzie, a nie omieszka. Oto kto sobie hardzie poczyna, tego dusza nie jest szczerą w nim; ale sprawiedliwy z wiary swej⁶⁶ żyć będzie.” (Księga Habakkuka 2:1-4).

⁶⁴ Uczeń Pana JEZUSA Chrystusa powinien dobrze rozumieć różne preteksty do przeprowadzenia ataku na naród wybrany. Rozważania na ten temat zostały zawarte w poniższym Uzupełnieniu 3.

⁶⁵ Habakkuk חֲבַקּוּק (CHĀBHĀQQUQ) oznacza ‘objęcie’, od słowa חָבַק (CHABHAQ) ‘zawierać’, ‘przytulać się’, czyli imię to mówi o ‘obejmowaniu’ przez BOGA Jedynego Jego dziecka. Znaczą też: ‘składać’, ‘przyjąć’, ‘piastować’, ‘odpoczywać’.

⁶⁶ ‘mojej’ w tłumaczeniu Septuaginty (oznaczanej jako LXX). Wtedy ‘mojej’ odnosi się do wiary Pana JEZUSA Chrystusa jako człowieka. Tekst hebrajski Księgi Habakkuka dopuszcza oba tłumaczenia, tzn. ‘mojej’ oraz ‘swojej’.

Septuaginta jest greckim tłumaczeniem całego Tanach (Tanach, co jest akronimem od Prawo, Prorocy, Pisma), czyli Pisma Świętego Pierwszego Przymierza BOGA Jedynego z Izraelem.

Używanie zwrotu ‘Pierwsze Przymierze’ nawet w kontekście samego Tanach, jest zgodne z zawartym w Nim Proroctwem nadziei Przymierza Nowego, tzn. Drugiego:

„Oto dni idą, mówi Pan, których uczynię z domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze nowe; Nie takie przymierze, jakim uczyniłem z ojcami ich w on dzień, któregom ich ujął za rękę ich, abym ich przywiódł z ziemi Egipskiej; albowiem oni przymierze moje wzruszyli, chociażem Ja był małżonkiem ich, mówi Pan. Ale to jest przymierze, które postanowię z domem Izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Dam zakon mój do wnętrzości ich, a na sercu ich napiszę go, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim. I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego, i żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię oni wszyscy poznają, od najmniejszego z nich aż do największego z nich, mówi Pan; bo miłościw będę nieprawościom ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej.” (Księga Jeremiasza 31:31-34).

Tłumaczenie Tanach rozpoczęto przetłumaczeniem pięciu Ksiąg Prawa Mojżeszowego przez 72 tłumaczy (stąd od słowa siedemdziesiąt pochodzi nazwa ‘Septuaginta’). Są to lata około 285-247 p.n.e., za panowania Ptolemeusza II Filadelfusa. Potem nastąpiło tłumaczenie kolejnych Ksiąg Pierwszego Przymierza, które zostało zakończone około siedemdziesiątych lat pierwszego wieku p.n.e. Wyjątkiem może być Księga Koheleta קהלת (QOHELET), czyli

Zawołanie „sprawiedliwy z wiary mojej (swej) żyć będzie” jest obok zawołania BÓG Jest Miłością, główną sprawą, centralnym przesłaniem Dobrej Nowiny całego Spisanego Słowa BOGA Jedynego (List do Rzymian 1:16-17), o czym pisałem poprzednio i do czego będziemy niejednokrotnie wracali.

Uzupełnienie 3: Preteksty do ataku na naród wybrany

Pierwszym z pretekstów do ataku na wybrany naród Pana JEZUSA Chrystusa jest oskarżenie Izraela o zabicie Chrystusa⁶⁷. Oskarżenie to całkowicie ignoruje Bożą konieczność ofiary Pana JEZUSA Chrystusa – człowieka, w trakcie której sąd od BOGA Jedynego spadł na Pana. Oskarżenie to ignoruje również zapowiedź tej ofiary zawartą w Proroctwie Pisma Świętego, jak również dążenie samego Pana, aby do tej ofiary doszło. Bowiem bez niej wszyscy bylibyśmy zgubieni, co wynika z tego, że sąd BOGA Jedynego za odstępstwo od Jego Słowa pozostawałby na nas samych. Jak to zauważył brat Piotr, wspomniany atak na Izrael został zapowiedziany w Księdze Jeremiasza:

„Wszyscy, którzy ich znajdują, pożerają ich, a nieprzyjaciele ich mówią: Nie będziemy nic winni, przeto, że zgrzeszyli Panu w przybytku sprawiedliwości, Panu, który jest nadzieją ojców ich. ” (Księga Jeremiasza 50:7).

Zatem rozważany atak na naród wybrany, podaje jako pretekst do jego przeprowadzenia, wydarzenie związane z wewnętrznym sądem w części Izraela, który odbył się nad Panem JEZUSEM Chrystusem, na dziedzińcu arcykapłana Kajfasza około 630 lat po podanym Proroctwie Jeremiasza (Ewangelia Łukasza 22:54).

Chociażby z następujących powodów, atak narodów posługujących się tym pretekstem jest niesłuszny. Po pierwsze, taka miała być droga Pana na krzyż Golgoty (Dzieje Apostolskie 2:23):

„Niechajże tedy wie zapewne wszystek dom Izraelski, że go Bóg i Panem, i Chrystusem uczynił, tego Jezusa, któregoście wy ukrzyżowali. A to słysząc,

‘Nauczyciela w zgromadzeniu wybranych’, ‘Mówcy w zgromadzeniu wybranych’. Księga Koheleka mogła być dodana do Septuaginty dopiero w II wieku n.e..

Do Ksiąg Pisma Świętego nie należą oczywiście księgi wtórnokanoniczne (deuterokanoniczne), niezależnie czy są one dodawane do współczesnych czy zostały dodane do starszych wydań Septuaginty.

⁶⁷ Słowo greckie Χριστός (Christos) znaczy ‘Pomazaniec’, ‘Namaszczony przez BOGA’, czyli ‘Pomazaniec BOGA’. Jest to tłumaczenie hebrajskiego słowa: משיח (MASZIJACH) Mesjasz, które na język grecki tłumaczy się jako Μεσσίας (Messias). Słowo to pochodzi od מָשַׁח (MÂSZACH), które oznacza ‘potrzeć oliwą’, co w przypadku Mesjasza oznacza potarcie Oliwą Żyjącą, czyli Duchem Świętym. Dlatego znaczenie hebrajskiego pojęcia Mesjasza można otrzymać tylko w oparciu o Pismo Święte, na skutek objawienia otrzymanego od Ducha Świętego.

przerażeni są na sercu i rzekli do Piotra i do innych Apostołów: Cóż mamy czynić, mężowie bracia? Tedy Piotr rzekł do nich: Pokutujcie⁶⁸, a ochrzczij się każdy z was w imieniu Jezusa Chrystusa na⁶⁹ odpuszczenie grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego. Albowiemci wam ta obietnica należy i dziatkom waszym, i wszystkim, którzy daleko są, którekolwiek by powołał Pan, Bóg nasz.” (Dzieje Apostolskie 2:36-39).

Apostoł Piotr przed jego nawróceniem nie rozumiał tej sprawy i próbował odciągnąć Pana JEZUSA Chrystusa od krzyża Golgoty, za co został mocno przez Pana napomniany (Ewangelia Mateusza 16:21-23). W podanym fragmencie Dziejów Apostolskich Duch Święty zwiastuje przez niego Dobrą Nowinę mówiącą o konsekwencjach ofiary Pana JEZUSA Chrystusa.

Po drugie, atak na Izrael związany z omawianym pretekstem do jego przeprowadzenia jest hańbą narodów, gdyż oznacza on brak zrozumienia, że krew Pana JEZUSA Chrystusa została przelana z powodu odstępstwa wszystkich ludzi od Słowa BOGA. Nikt Panu JEZUSOWI życia nie odbierał, nie byłby w stanie. Pan oddał je Sam i Sam je wziął z powrotem:

„Dlatego mię miłuje Ojciec, iż ja kładę duszę moję, abym ją zasię wziął. Żaden jej nie bierze ode mnie, ale ja kładę ją sam od siebie; mam moc położyć ją i mam moc zasię wziąć ją. Toć rozkazanie wziąłem od Ojca mego.” (Ewangelia Jana 10:17-18).

Po trzecie, dosłownie sprawę ujmując, to nie naród żydowski przybił Pana JEZUSA Chrystusa do krzyża na Golgocie. Naród wybrany wydał Pana, ale ukrzyżowania dokonały narody, żołnierze rzymscy, co zostało zapowiedziane w Piśmie Świętym (Psalm 22:12-18). Fakt ten był również Proroczno zapowiedziany w słowach Samsona:

„Tedy rzekli mężowie Juda: Przeczczeście wyciągnęli przeciwko nam? I odpowiedzieli: Przyszliśmy, abyśmy związali Samsona, i uczynili mu, jako on nam uczynił. A tak wyszło trzy tysiące mężów z Juda na wierzch opoki Etam, i mówili do Samsona: Aż nie wiesz, że panują nad nami Filistynowie? I cóżeś nam to uczynił? I odpowiedział im: Jako mi uczynili, i takim im uczynił. I rzekli mu: Przyszliśmy, abyśmy cię związali, i wydali w ręce Filistynów; którym odpowiedział Samson: Przysiężcie mi, że się na mię sami nie targniecie. A oni mu rzekli, mówiąc: Nie, tylko związawszy cię, wydamy cię w ręce ich; ale cię nie zabijemy. A tak związali go dwoma powrozami nowemi, i sprowadzili go z opoki.” (Księga Sędziów 15:10-13).

⁶⁸ ‘Skruszcie się’, jak w przypisie 45.

⁶⁹ ‘Gwoli’, czyli ‘ze względu na’ oraz ‘z powodu’ jak w przypisie 47.

Również wtedy (czyli przed ścięciem włosów nazirejstwa⁷⁰, 'oddzielenia' dla BOGA od świata) mógł Samson rozerwać więzy, gdyby tylko zechciał (Księga Sędziów 15:14). Zapowiada to absolutną wolność Pana JEZUSA Chrystusa w kwestii zdmuchnięcia aresztujących Go, gdyby tylko chciał (Ewangelia Mateusza 26:53-54). Widać to w opisie aresztowania Pana JEZUSA Chrystusa; a mianowicie ci, którzy przyszli Go aresztować zostali powaleni na ziemię, gdy tylko powiedział JA JESTEM:

„Tedy Jezus wiedząc wszystko, co nań przyjąć miało, wyszedłszy rzekł im: Kogo szukacie? Odpowiedzieli mu: Jezusa Nazareńskiego. Rzekł im Jezus: Jam jest. A stał z nimi i Judasz, który go wydawał. A skoro im rzekł: Jam jest, postąpili nazad i padli na ziemię.” (Ewangelia Jana 18:4-6).

⁷⁰ Słowo נזיר (NAZIJR) נזיר (NAZIR) oznacza 'oddzielony' dla BOGA Jedyne, stąd 'poświęcony'. Za długimi włosami Samsona stał fakt nie dotknięcia go przez nożyce umarłego świata. Choć słowo 'nazirejczyk' jest innym słowem hebrajskim niż 'nazarejczyk' (jak nazywano osoby mieszkające w wiosce Nazaret), to fakt, że słowa te mają tak „podobną” wymowę i że Pan JEZUS Chrystus był nazywany Nazareńczykiem wydaje się mieć w tym przypadku znaczenie. Samson nigdy jako nazirejczyk nie miał pić wina (Księga Sędziów 13:7); w samej rzeczy wina nie pił Jan Chrzciciel (który chociaż nie jest nazwany Nazareńczykiem, to niektórzy go za takiego uważają). W zapowiedzi oznacza to, że Pan JEZUS Chrystus 'Nazarejczyk' nigdy nie pił wina nierządu duchowego, chociaż zwykłe wino – a nie tylko sok - pił, co Mu czasem osoby „uważające” zarzucały (Ewangelia Łukasza 7:33-35). Różna pisownia słów 'nazirejczyk' i 'nazarejczyk', lecz ich podobna wymowa, może wskazywać (w świetle zapowiedzi służby Pana JEZUSA Chrystusa, którą jawnie była służba Samsona) na cień, zapowiedź spraw Niebiańskich wskazanych poprzez ziemskie podobieństwa (List do Hebrajczyków 10:1). W takim razie zapowiedź ta oznacza, że jak Pan JEZUS Chrystus był oddzielony od świata, tak i Samson został oddzielony przez Niego od świata. Jest jednak pewna różnica w kompletności tego oddzielenia, którą widać na przykład w różnym rozumieniu słowa 'prawo', występującym w Piśmie Świętym. Słowo to może oznaczać dwie różne sprawy, to znaczy, w zależności od stanu serca jedna osoba czytając werset 1 Psalmu 119 może mieć na myśli Prawo Przykazań, a druga, o ile ma je w sercu, Prawo wiary. Samson, chociaż był mężem wiary, odwoływał się jeszcze jakoś umysłem do Prawa Przykazań, natomiast Pan JEZUS Chrystus-człowiek chodził tak w sercu jak i w umyśle jedynie w Prawie wiary, był kompletny. Podobnie jak z Samsonem jest z uczniem Pana JEZUSA Chrystusa, u którego odwoływanie się do Prawa Przykazań jest świadectwem jakoś jeszcze trwającej świadomości upadania (List do Hebrajczyków 10:1-2). Jednak ta skaza na kompletności świadomości oddzielenia przemienie wraz z wejściem do odpocznienia (List do Hebrajczyków 8:13), a pozostanie wiara Pana JEZUSA Chrystusa w sercu ucznia. Tak na marginesie, długie włosy mężczyzny mogą więc świadczyć np. albo o oddzieleniu od świata, albo o chęci noszenia długich włosów wynikającej z jakiegoś swojego stylu, albo o próbie zapuszczania ich na podobieństwo kobiet (porównaj wersety 11:15 i 11:14 z 1 Listu do Koryntian), albo o niczym z wyjątkiem obojętności na sprawę. To o czym świadczą zależy od stanu jego serca. Zna je BÓG Jedyne. Natomiast ja, tak w tym jak i w innych przypadkach nie znajduję powodu aby patrząc na zewnętrzny wygląd człowieka wartościować relację zbawionej osoby z jego Zbawicielem.

Dlatego atak na Żydów, skutkuje, w kolejnym wersecie Księgi Jeremiasza, wezwaniem skierowanym przez Ducha Świętego, BOGA Izraela, do ucieczki narodu żydowskiego z Babilonu⁷¹:

„Uchodźcie z pośrodku Babilonu, a z ziemi Chaldejskiej wychodźcie, i bądźcie jako kozły przed trzodą.” (Księga Jeremiasza 50:8).

Dlaczego uciekać z Babilonu (Księga Izajasza 52:11, Księga Jeremiasza 32:37-42) ? Powodem jest to, że jeśli ktoś się w nim znalazł, to stało się to na skutek oddawania czci stworzeniu (Księga Jeremiasza 32:33-36), a okres czasu spędzony w Babilonie (literalnym lub duchowym) mierzony jest czasem lekceważenia przez uratowaną osobę odpocznienia pochodzącego od BOGA Jedynego (2 Księga Kronik 36:21, Księga Jeremiasza 25:11). Czcić należy wyłącznie BOGA Jedynego, a nie to co stworzył, czy byłaby to rzecz czy osoba. W tej sprawie współżyć można tylko ze Stwórcą i tylko współzycie z Nim przynosi owoce Miłości. Oddawanie czci czemukolwiek jest współzyciem z nim, z wszelkimi tego konsekwencjami, łącznie ze stanowieniem z przedmiotem czci duchowej jedności. Stąd czczenie wizerunków i rzeczywistości duchowej stojącej poza nimi (1 List Jana 5:21) nazwał BÓG Jedyny w Piśmie Świętym duchowym nierządem. Dlatego należy wyjść z Babilonu (Objawienie Jana 18:4, 17:1--18:24).

Wszystkie religie koncentrują się na czczeniu jakiejś formy wizualizacji. Dotyczy to również ewolucjonizmu. Raz dzieje się to poprzez wprowadzenie symboli w postaci materii nieożywionej, jak np. ziemi, słońca, księżyca, kamienia czy ulotnego dymu, kiedy indziej poprzez posłużenie się wizerunkami materii czy substancji ożywionej, np. anioła, człowieka, słonia, czy wizerunkami wizji smoka lub węża. Fakt, że wizualizacja ta jest zmaterializowana jak np. w religii watykańskiej, hinduistycznej, islamskiej czy ujęta w postaci matematycznych⁷² formuł, czy też czasami nie do końca zobrazowana, jak np. w pierwotnej religii buddystycznej, w której walczy się o rozmycie istnienia tej wizualizacji, jest bez znaczenia. Samym problemem jest fakt istnienia owej wizji odbitej w swoich wyobrażeniach, co czasami przejawia się bądź podążaniem za nią, bądź walką z nią. Jedynie w Pierwszym Przymierzu BOGA Jedynego z Izraelem, Biblijnym Judaizmie, jest zakaz tworzenia takiej wizualizacji (a również walka z tą wizualizacją utworzoną wewnątrz siebie oznacza, że się ją ma i

⁷¹ Miasto Babilon (Babel) jest tak w języku hebrajskim, בָּבֶל (BABHEL), jak i greckim, Βαβυλών (Babylōn), rodzaju żeńskiego (Objawienie Jana 17:5,18). Oznacza ono ‘zmieszanie’ i pochodzi od słowa בָּלַל (BĀLAL), ‘przelewać (oliwę)’, ‘mieszać’.

⁷² Chociaż sama matematyka, nawet o niedomkniętej strukturze, jest piękna, a główna myśl, która jej przyświeca, a mianowicie pytanie „dlaczego” i „po co” sprawy się mają tak, a nie inaczej, powinna skłaniać w kierunku zawołania do jej Właściciela, Słowa BOGA, to bez zmiłowania BOGA Izraela, człowiek nie zawoła i nawet jej świadectwo nie pomoże w poznaniu Zbawiciela. Sednem sprawy jest bowiem zachowanie z łaski Pana JEZUSA Chrystusa właściwej kolejności poszukiwań:

„Ale szukajcie naprzód królestwa Bożego, i sprawiedliwości jego, a to wszystko będzie wam przydano.” (Ewangelia Mateusza 6:33).

Z pewnością wszyscy uczniowie Pana JEZUSA Chrystusa otrzymają (bez trudu) doskonałe zrozumienie matematyki, jej ograniczeń i typu jej domknięcia.

złamało się zakaz jej tworzenia). Natomiast w uczniostwie Nowego Przymierza jest z niej wyzwolenie. Wyzwolenie to następuje z powodu osobistego poznania BOGA Jedyne, Boga Miłości, Pana JEZUSA; a pośrednikiem w Jego poznaniu jest Jego Słowo. Nie obraz-wizualizacja lecz mówiące Słowo BOGA Jedyne daje poznanie Tego, Którego nie sposób w żaden sposób ogarnąć. Stąd w starożytności w Izraelu nie było praktycznie analfabetyzmu, chociaż był on powszechny w krajach pogańskich.

Nawet wydawałoby się niegroźne poleganie na człowieku, ludzkim pasterzu, prowadzi w niewolę, z której wyrwać może jedynie Sam Pan JEZUS:

„I od swawolnych zachowaj służbę twego, aby nie panowali nademną; tedy doskonałym będę, a będę oczyszczony od przestępstwa wielkiego.” (Psalm 19:13).

Uwalniając Swoje dziecko od ‘swawolnych’ Pan sprawił, że przeżywa ono w pełni poniższe Słowa:

„Lepiej mieć nadzieję w Panu, niżeli ufać w człowieku.” (Psalm 118:8).

Werset ten jest środkowym werselem Pisma Świętego, jak na to zwrócił uwagę brat Romek. Inny z braci zauważył, że aby ktoś nie pomyślał, że naturalne jest wezwanie do niepolegania na zwykłym człowieku, ale na władcach czy działaczach polegać już można, dlatego Słowo BOGA podało kolejny werset:

„Lepiej mieć nadzieję w Panu, niżeli ufać w książętach.” (Psalm 118:9).

Wiele rzeczy usłyszałem od braci i siostr; rozważam głos płynący z Nowej Jerozolimy, która jest matką dzieci Pana JEZUSA (List do Galacjan 4:26). Czekam jednak aż Ojciec Niebiański, Źródło wszelkiej cierpliwości, wytłumaczy mi sprawę w Swoim Słowie, w którym mnie wychowuje, gdyż dał mi ucho do słuchania z wiarą (Objawienie Jana 2:7). Dzięki działaniu Ducha Świętego i duchowych nerek (Księga Przypowieści Salomona 23:16), a do czego służą nerki, każdy raczej wie, pozostanie we mnie Słowo BOGA pozbawione dodatku ludzkiego umysłu. Dopiero to, co z łaski Pana JEZUSA pozostanie, przyjmę za głos z Nim zgodny. Tak więc BÓG sprawia, że również poprzez braci i siostry dociera do mnie, po odfiltrowaniu, Słowo BOGA (często na skutek filtrowania nic nie odpada), a Ojciec Niebiański wychowuje mnie w słuchaniu z wiarą Jego Słowa (czego zapowiedzią jest Słowo z Listu do Efezjan 6:4).

Tak więc cześć należy się tylko BOGU Jedyne, który daje się poznać osobiście jedynie poprzez Swoje Słowo, Ducha i Serce. Żadnej wspomnianej powyżej wizualizacji, tylko BÓG Jedyne działający w sercach osób przez Niego uratowanych z niebytu oderwania od Jego Osoby. Jest to rzecz podstawowa (Ewangelia Jana 4:23-24).

Jednak ze względu na Miłość do całego Swojego stworzenia, BÓG Jedyne oznajmia Swoje istnienie również w sposób bardziej „zewnątrzny”, a mianowicie w historii Jakoba walczącego z Nim o błogosławieństwo (Księga Rodzaju 32:24-31), które dostaje wraz z imieniem Izrael. Mówi również poprzez odczuwalną dla człowieka logikę funkcjonowania Jego stworzenia (List do Rzymian 1:18-25). Ze względu na

Swoją Miłość do całego stworzenia, te dzieła BOGA Jedyne: działanie we wnętrzach Jego dzieci, w historii Izraela, czy w wyczuwalnym projekcie stworzenia, jest jawnie odczuwalne przez wszystkich. Tyle, że starożytnym Filistyńczykom było dane mieć w tej kwestii więcej rozsądku niż dzisiejszemu światu nauki (1 Księga Samuela 6:4-9). W końcu BÓG Jedyne mówi do wszystkich ludzi, chociaż człowiek często na to nie zważa (Księga Hioba 33:14-18), podążając w czci za stworzonymi bądź wymyślonymi wizualizacjami (Dzieje Apostolskie 17:29, Psalm 106:39, Księga Micheasza 7:13, Psalm 119:113-114).

Spadkobierczynią Babilonu jest struktura, która nie będąc oblubienicą, udaje ją. Ponieważ nie widzi BOGA Jedyne, więc żywi się kultem wizerunków i rzeczywistością duchową za nimi stojącą. Dlatego jest też w pierwszym rzędzie nazwana nierządnicą. Jej działanie jest szczególnie dokuczliwe w czasie, w którym oskarżenie wobec narodu wybranego, opisane w Proroctwie Jeremiasza 50:7, mogło być przez nią wyartykułowane, czyli po ukrzyżowaniu Pana JEZUSA Chrystusa. W opisie zawartym w Księdze Objawiania Jana 17:9,18 widać, że struktura ta jest cesarskim miastem siedmiu wzgórz Watykanu i jego areny, z której ogląda się walkę gladiatorów o przetrwanie. Jako uważająca się za władczynię, próbuje potwierdzić swoją władzę zabijaniem braci i świętych prawdziwego Króla i Władcy, Pana JEZUSA Chrystusa (Księga Objawiania Jana 17:6), i głosi, że przetrwa lepiej przystosowany. Nie widząc BOGA Jedyne, jest czcicielką zwodziciela, demona królowej niebios zniewalającego stworzenie będące w niewoli egipskiej, przed którego czczeniem przestrzega BÓG Izraela w 44 Rozdziale Księgi Jeremiasza:

„Tak rzekł Pan zastępów, Bóg Izraelski, mówiąc: Wy i żony wasze mówiliście usty swemi, i wypełniliście rękami swemi, mówiąc: Uczynimy dosyć ślubom naszym, któreśmy poślubili, abyśmy kadzili królowej niebieskiej, i sprawowali jej ofiary mokre, a tak wszystką siłą wypełniacie śluby wasze, i samym skutkiem wykonywacie śluby wasze. Przetoż słuchajcie słowa Pańskiego wszyscy ludzie Judzcy, którzy mieszkacie w ziemi Egipskiej: Oto Ja przysięgam przez imię moje wielkie, mówi Pan, że nie będzie więcej imię moje wzywane usty żadnego męża Judzkiego po wszystkiej ziemi Egipskiej, któryby rzekł: Jako żyje panujący Pan!” (Księga Jeremiasza 44:25-26).

W końcu, Babilon cudzołoży z królami ziemi siedmiu kontynentów, hołdując zasadzie „poprzez komnatę do władzy”.

Powróćmy do pretekstów ataku na Izrael. Jako powód do ataku podaje się, w konsekwencji wcześniej przedstawionego „pierworodnego oskarżenia”, rzekomą władzę Izraela nad finansami świata. Jak jednak widać, nie opanował Izrael mediów, aby atak ten zatrzymać. Powód jest oczywisty. Takiej władzy nad światem Izrael nigdy nie miał. Gdyby jednak niektórzy z Izraelitów taką władzę mogli mieć, oznaczałoby to, że świat dałby się już wciągnąć w ich atak *na Izrael*. Zatem, gdyby byli jacyś Izraelici na czele niektórych struktur finansowych świata, to już z całą pewnością taki atak na Izrael miałby miejsce. I taki jest właśnie scenariusz przeciwnika Pana JEZUSA Chrystusa: oskarżyć Jego naród o próbę zniewolenia narodów, wskazując działania bardzo nielicznych Izraelitów, przy jednoczesnym pominięciu dominującego działania władców i możnowładców pochodzących z narodów świata. Pomimo to szkoda, że niektórzy Izraelici, chociaż jest ich bardzo

mało, stanowią tego typu pretekst do oskarżenia Izraela. Oskarżenie to jest o dziwo konsekwencją wewnętrznego sądu w łonie jednego z dwunastu pokoleń Izraela, pokolenia Dana (Słowo דָן (DAN) znaczy 'sędzia'). Ów wewnętrzny sąd, jak również idące za nim oskarżenie ze strony przeciwnika, węża oraz atak narodów, po którym nastąpi uratowanie Izraela, zostało zapowiedziane przez Słowo BOGA Jedynego w Proroctwie mówiącym o pokoleniu Dana (Księga Rodzaju 49:16-18). Pokoleniu temu wieczne dziedzictwo nie zostało przeznaczone, chociaż i ono otrzymało w drodze losowania część terenu Izraela.

Nie oznacza to absolutnie, że w pokoleniu Dana nie ma osób zbawionych. Wprost przeciwnie i chyba najbardziej znanym z nich jest Samson, którego służba (Rozdziały 13-16 Księgi Sędziów) jest Proroczą zapowiedzią⁷³ służby Pana JEZUSA Chrystusa obejmującą okres od chwili gdy Pan stał się dodatkowo człowiekiem, poprzez Słowa „Wykonało się”, do chwili, gdy cieleśnie umarł, to znaczy gdy umarło Jego ciało.

Jednak jeśli chodzi o pokolenie Dana jako całość, to zgodnie z Proroczym znaczeniem 18 Rozdziału Księgi Sędziów, pokolenie Dana nie zdobyło dziedzictwa w Imieniu BOGA Izraela, czego wyrazem jest to, że poszło ono zdobyć ziemię pod „kapłaństwem ikony”.

Natomiast zdobyło ów teren pokolenie Manasesa (Menasses), pierwotnego syna Józefa, usynowionego przez Izraela obok Efraima (Księga Rodzaju 48:14). Imię Manases מְנַשֶּׁה (M'NASZSZEH) oznacza 'sprawiający zapomnienie':

„Nazwał tedy Józef imię pierwotnego Manases, mówiąc: Że mi dał Bóg zapomnieć wszelkiej pracy mojej, i wszystkiego domu ojca mego.” (Księga Rodzaju 41:51).

Historia pokolenia Dana ma swój finał dopiero w Księdze Objawienia Jana 7:4-8, z której wynika, że nie otrzymało ono wiecznego dziedzictwa. Natomiast w jego miejsce, obok Józefa pojawia się jego pierwotny syn, Manases, jako ten, którego pokolenie otrzymało wieczne dziedzictwo w Izraelu, czego wyrazem jest jego imię, mówiące o zapomnieniu swoich własnych uczynków. Manases odpoczął w BOGU Izraela; pierwotny Manases, który stał się mniejszy na ziemi niż swój brat Efraim (którego imię oznacza 'podwójny owoc') (Księga Rodzaju 48:17-19).

⁷³ Należy podkreślić, że werseł z Księgi Rodzaju 49:16 traktowany osobno, a nie jako mający kontynuację w następnym wersecie 49:17, opisuje rzecz pozytywną, a mianowicie, zapowiada służbę Samsona jako sędziego w Izraelu. Poza tym wątkiem, Proroctwo z Księgi Rodzaju 49:16-17 o pokoleniu Dana, opisuje tragiczny los samego pokolenia Dana, jak i negatywne skutki jego działania dla pozostałych pokoleń Izraela:

„Dan sędzić będzie lud swój, jako jedno z pokoleń Izraelskich. Dan będzie wężem na drodze, żmiją na ścieżce, kłusząc pięty końskie, że spadnie nazad jeździec jego.” (Księga Rodzaju 49:16-17),

aż po czas ratunku, który przyjdzie wraz z powrotem Mesjasza (Księgi Rodzaju 49:18), nadziei Izraela:

„Zbawienia twego oczekiwam, Panie!” (Księga Rodzaju 49:18).

W okresie pęknięcia Izraela na część północną i południową, z Efraima wyszli liczni królowie. Ale pierworództwo Manasesa nie zostało zapomniane i powróci w połączonym, trwającym na wieki Izraelu, którego stolicą jest Jerozolima górna.

Pokolenie Dana jest zapowiedzią Judy Iszkarioty⁷⁴, który chociaż był wezwany do apostołstwa, jednak nigdy nie otrzymał wiary, poświadczającej mu wieczne dziedzictwo. Dlatego też nigdy nie poprosił Pana JEZUSA Chrystusa o zbawienie, lecz wydał Syna BOGA Jedynego pocałunkiem, który powinien być pocałunkiem Miłości (Psalm 2:12), a nie niewiary. Pokolenie Menassesesa jest zapowiedzią dołączonego losem, w miejsce Judy Iszkarioty, apostoła Macieja (Dzieje Apostolskie 1:26).

Istnieje wspólna cecha charakteryzująca problem istniejący w części Izraela za Proroczych czasów Samsona i w czasie służby Pana JEZUSA Chrystusa na terenie ziemi Izraela. Jest nim strach części pokolenia Judy przed przeciwnikiem, wyrażony za czasów Samsona słowami trzech tysięcy mężów:

„A tak wyszło trzy tysiące mężów z Juda na wierzch opoki Etam, i mówili do Samsona: Aż nie wiesz, że panują nad nami Filistynowie? I cóżes nam to uczynił? ...” (Księga Sędziów 15:11).

Słowa te zostały powtórzone przez tych, którzy byli arcykapłanami z pokolenia Lewiego w Pierwszym Przymierzu oraz słowami faryzeuszy:

„A jeśli go tak zaniechamy, wszyscy weń uwierzą, i przyjdą Rzymianie, a wezmą nam to miejsce nasze i lud.” (Ewangelia Jana 11:48).

Następuje cofnięcie się części Izraela, podobne do cofnięcia się przed Jardenem, gdy ze strachu przed olbrzymami, Izrael odmówił początkowo wejścia do Ziemi Świętej, obiecaney mu przez BOGA Jedynego. Cofnął się jak jeździec, który spada na plecy (Księga Rodzaju 49:17), gdy spłoszy się jego koń atakiem węża. Taki jest też problem Dana, który sam się boi (Księga Sędziów 1:34) i straszy współbraci (Księga Rodzaju 49:17). Jak się okazuje, powodem jest nie widzenie sercem dziedzictwa. Natomiast próbuje Dan zająć część terenu pokolenia Naftalego, na północy Izraela, gdzie zdobywa miasto Lais (o znaczeniu spokrewnionym ze słowem לַיִשׁ (LAJISZ) ‘kruszenie’, ‘(stary) lew’ oraz słowem ‘ugniatanie’), nazywając je imieniem Dan. Nie

⁷⁴ Ἰσκαριώτης (Iskariōtēs), Iszkariota, znaczy ‘(przedstawiać siebie jako) mężczyznę z miasta’, od złożenia dwóch słów אִישׁ (‘IJSZ), ‘(przedstawiać siebie jako) mężczyznę’, oraz קִרְיָה (QIRJĀ’) קִרְיָה (QIRJĀ’H), co znaczy ‘miasto’. Osoba mogła utracić dziedzictwo posiadane w mieście, to znaczy, że nie jest ono dziedzictwem wiecznym (Księga Kapłańska 25:29-31) (z wyjątkiem osób z pokolenia Lewiego, co do których jest inny Przepis). Natomiast dziedzictwo ziemi wyznaczone losem jest nieutralne (Księga Kapłańska 25:23-28,31), wraca w roku ‘jubileuszowym’, to znaczy w roku ‘dęcia w róg’.

Dziedzictwa w mieście nie tracili jedynie potomkowie Lewiego. Wynika z tego, że Juda Iszkariota nie miał udziału w służbie Nowego Przymierza w Nowej Jerozolimie, co było spowodowane tym, że nie miał wiecznego dziedzictwa (związanego z losem) na nowej Ziemi. Określił siebie jako człowieka miasta zbudowanego rękami ludzkimi.

widzi swojego dziedzictwa, gdyż nie ma wiary, a nie otrzymał wiary, bo nie ma wiecznego dziedzictwa. Ma jednak dziedzictwo Izrael jako całość i ma każdy, który został wszczepiony w niego wraz z otrzymaniem wiary. Każdy więc widzi, to co ma, bądź nie widzi czego nie ma.

W wyniku ataku przeciwnika, na teren Dana napierają Filistyńczycy, ale obszar Dana przypadnie w ostateczności działem wiecznym, w całości pokoleniu Menassesa.

To, że świat nie rozumie swojej własnej zmyśli przeciwko Izraelowi, idąc za zaplanowanym atakiem szatana, nie dziwi. „Dziwi” natomiast, że czasami wydają się nie rozumieć w pełni (na szczęście tylko w umysłach) planu przeciwnika, skierowanego przeciwko narodowi wybranemu BOGA Jedyne, ci z wybranych, którzy zostali w Izrael wszczepieni. W sprawie tej wyraźnie ostrzega Słowo BOGA (List do Rzymian 11:18). Jest też w Piśmie Świętym zapowiedziany atak, w którym żaden brat i siostra udziału już mieć nie będą:

„Przeczcze się poganie buntują, a narody przemyślają próżne rzeczy? Schodzą się królowie ziemscy, a książęta radzą spolem przeciwko Panu, i przeciw pomazańcowi jego, mówiąc: Potargajmy związki ich, a odrzucimy od siebie powrozy ich. Ale ten, który mieszka w niebie, śmieje się; Pan szydzi z nich. Tedy będzie mówił do nich w popędliwości swojej, a w gniewie swoim przestraszy ich, Mówiąc: Jamci postanowił króla mojego nad Syonem, górą świętą moją. Opowiem ten dekret: Pan rzekł do mnie: Syn mój jesteś ty, Jam ciebie dziś spłodził. Żądaj odemnie, a dam ci narody dziedzictwo twoje; a osiadłość twoją, granice ziemi. Potrzesz ich laską żelazną, a jako naczynie zduńskie pokruszysz ich. Terazże tedy zrozumiejcie, królowie, nauczcie się sędziowie ziemi! Służcie Panu w bojaźni, a rozradujcie się ze drzeniem. Pocałujcie syna, by się snać nie rozgniewał, i zginęlibyście w drodze, gdyby się najmniej zapaliła popędliwość jego. Błogosławieni wszyscy, którzy w nim ufają.” (Psalm 2:1-12).

Rozdział 3.2: Roszczenia przeciwnika i jego niezgoda na obdarowanie

Wyjście z Babilonu jest odejściem od czczenia rzeczy widzialnych (o czym wspomniałem w Uzupelnieniu 3). Wyprowadzenie wybranego z czczenia świata zjawisk jest związane z dziełem BOGA Jedynego, w wyniku którego BÓG, poprzez sprawienie dziecku odpocznienia od jego czynów, wprowadza je do Swojej radości (Ewangelia Łukasza 24:50-53; Ewangelia Jana 16:22). Podobieństwem tego czynu BOGA jest Jego dzieło w życiu całego Izraela:

„Czasu onego, mówi Pan, będę Bogiem wszystkim rodzajom Izraelskim, a oni będą ludem moim. Tak mówi Pan: Znalazł łaskę na puszczy lud, który uszedł miecza, gdym chodził przed nim, abym odpocznienie uczynił Izraelowi. Rzeczyszli: Zdawna mi się Pan ukazywał. I owszem, miłością wieczną umiłowalem cię, dlategoć ustawicznie miłosierdzie pokazuję; Jeszcze cię zbuduję, a zbudowana będziesz, panno Izraelska! jeszcze się weselić będziesz przy bębnach swoich, a wychodzić z hufem płasających; Jeszcze będziesz sadziła winnice na górach Samaryjskich; a szczepiący szczepić będą i jeść będą. Bo nastanie dzień, którego stróżowie wołać będą na górze Efraimowej: Wstańcie a wstąpmy na Syon do Pana, Boga swego. Tak zaiste mówi Pan: Śpiewajcie Jakóbowi o rzeczach wesołych, a wykrzykajcie jawnie przed tymi narodami; wydawajcie głos, chwałę oddawajcie a mówcie: Panie! wybaw ostatek ludu twego Izraelskiego. Oto Ja przywiodę ich z ziemi północnej, a zbiorę ich ze wszystkich stron ziemi; z nimi pospołu ślepego i chromego, brzemienią i rodzącą: tu się gromadą wielką nawrócą. Przywiodę ich zasię z płaczem i z modlitwami idących, a powiodę ich podle potoków wód drogą prostą, na którejby się nie potknęli; bom się stał Izraelowi ojcem, a Efraim jest pierworodnym moim. Słuchajcie słowa Pańskiego, o narody! a opowiadajcie je na wyspach dalekich, i mówcie: Ten, który rozproszył Izraela, zgromadzi go, a strzedz go będzie, jako pasterz trzody swojej. Bo wykupił Pan Jakóba; przeto wybawi go z ręki tego, który jest mocniejszy nadeń. I przyjdą a śpiewać będą na wysokości Syonu, i zbieżą się do dobrotliwości Pańskiej ze zbożem i z winem, i z oliwą i z jagniętami, i z cielętami, a dusza ich podobna będzie ogrodowi wilgotnemu, a nie będzie się więcej smuciła. Tedy się weselić będzie panna z płasaniem, także młodzieńcy i starcy społem; albowiem kwilenie ich obróćę w radość, a pocieszę ich, i rozweselę ich po smutku ich; I opoję duszę kapłanów tłustością, a lud mój dobrocią moją nasyci się, mówi Pan.” (Księga Jeremiasza 31:1-14).

Na tą radość wynikającą z wolności wybranego Izraela nie chce się zgodzić przeciwnik BOGA Jedynego. Zaraz poniżej zawołania Słowa BOGA „sprawiedliwy z wiary mojej (swej) żyć będzie”, podany jest opis przeciwnika:

„Dopieroż człowiek opity, przewrotny i hardy nie ostoi się w mieszkaniu swoim, który rozszerza jako piekło duszę swoją, a jest jako śmierć, która się nie może nasycić, choćby zgromadził do siebie wszystkie narody, a zebrał do siebie wszystkich ludzi. Izali ci wszyscy o nim przypowieści nie uczynią i wykładów i gadanin o nim? mówiąc: Biada temu, który rozmnaża rzeczy nie swoje, (a dokądże?) i obciąża się gęstem błotem! Izali nie powstaną z prędką, którzy cię kasać będą, i nie ocucą się, którzy cię szarpać będą? i staniesz się im łupem.” (Księga Habakkuka 2:5-7).

Opis ten jest dany po to, aby wybrany dokładniej zrozumiał, co się dzieje wokół niego w czasie ucisku (Ewangelia Jana 16:33) i kto stoi za próbą odebrania rzeczy ‘nie swoich’ lecz należących do BOGA Jedyne. Specjalnie powstrzymuję się od zwrotu ‘przejęcia rzeczy nie swoich’, gdyż w *ostateczności* przeciwnikowi chodzi o ‘zniszczenie’ dziedzictwa wybranego, a próba przejęcia jest tylko pośrednim etapem jego zamiaru. Nie wie on bowiem czym jest dziedzictwo wybranego, gdyż nie wie czym jest Miłość (zresztą ani odebrania ani przejęcia nie byłby on i tak w stanie sfinalizować). Tak też ziemia Izraela leżała odłogiem, w ruinie, dopóki nie powrócił do niej naród wybrany wraz ze swoją do niej miłością.

Jeśli przeciwnik nie potrafi odebrać Żydom Jerozolimy, to stara się ją podzielić, chociażby kosztem zabicia, zgodnie z tym jak powiedziała pewna kobieta o nie swoim dziecku:

„Ale niewiasta, której był ten syn żywy, mówiła do króla, (bo się były poruszyły wnętrzności jej nad synem jej,) i rzekła: Proszę, panie mój, dajcie jej to dziecię żywe, a żadnym sposobem nie zabijajcie go. Ale druga rzekła: Niech nie będzie ani mnie, ani tobie, rozetnijcie je.” (1Ki 3:26).

Jerozolima, **ירושלם** (JRUSZ’LEM), jest stolicą Izraela. Słowo **שלם** (SZALAM), ‘być bezpiecznym’, ‘uczynić kompletnym’, ‘być przyjacielskim’, wchodzi jako część w jej nazwę (porównaj również przypis 52). W Piśmie Świętym występuje również nazwa Jerozolimy w liczbie podwójnej, ‘Jeruszalaim’, z hebrajskiego słowa **ירושלים** (J’RUSZALAM) **ירושלם** (J’RUSZALAJIM), gdzie końcówka AJIM wskazuje na liczbę podwójną. Są więc dwie Jerozolimy, dolna i górna (List do Galacjan 4:25-26). Pierwsza część w nazwie Jerozolimy, **ירא** (JARAH) **ירה** (JARA’), ma znaczenie ‘wskazywać’, ‘uczyć’, ‘płynąć jak woda’ ale i ‘zakładać jako podwalinę’, co wskazuje na ‘dwa Fundamenty Pokoju’ jako na znaczenie nazwy Jeruszalajim. Istotnie są one dwa: Miłość BOGA Jedyne i Jego sprawiedliwość, i obydwie objawia Słowo BOGA, Które jest wodą płynącą Żywą.

Jedynym Budowniczym i Królem obydwu Jerozolim jest Pan JEZUS Chrystus (Księga Rodzaju 14:18; Księga Kaznodziei Salomona 1:1; Ewangelia Mateusza 5:35; List do Hebrajczyków 7:1-2). Znaczenia jednej, Starej Jerozolimy i drugiej, Nowej Jerozolimy, chociaż nierozzerwalnie ze sobą związane, różnią się, tak jak różni się historia człowieka wybranego widzianego w jego „glinianym” ciele, od jego postaci zrodzonej na górnym Syjonie, w Nowej Jerozolimie. Losem człowieka wybranego jest

zostać odkupionym i zbawionym będąc jeszcze na tej ziemi. Ale będąc jeszcze tutaj, w tym ciele, jego losem jest zostać zrodzonym na nowo w Niebiosach. Taki jest też los Jerozolimy dolnej, odkupionej i zbawionej z odstępstwa (Księga Ezechiela 16:1-59,60-63; Księga Ozeasza 3:1,2-3; Ewangelia Mateusza 23:37; 27:53) i górnej, zrodzonej z Ducha Świętego. Od chwili, w której Pan JEZUS Chrystus-człowiek został ukarany za nasze odstępstwo i powiedział „wykonało się” (Ewangelia Jana 19:30), i w trzy dni później został wzbudzony z martwych, Jerozolima dolna jest odkupiona i zbawiona (Ewangelia Mateusza 27:53). Jak to zauważył brat Paweł jej wina została obmyta i została nazwana przez Słowo BOGA miastem świętym.

Jak przez umysł osoby wierzącej, tak i przez Jerozolimę dolną przetaczają się krucjaty przeciwnika, dzieli się ją, jak próbuje się podzielić zbor⁷⁵ Pański (to znaczy zgromadzenia Jego wybranych). Próbuje się ją wciągnąć w ekumenię *οἰκουμένην* (oikumenē), co znaczy ‘świat zamieszkały’ oraz ‘Cesarstwo Rzymu’, podobnie do prób, które mają miejsce w stosunku do zboru Pańskiego (Objawienie Jana 2:20; 12:9). Ale to wszystko przeminie (Księga Ozeasza 3:2-3), a światło tak Jerozolimy dolnej jak i zgromadzenia wybranych, nie zgaśnie. Jednak tym czego jej aktualnie brak, to odpocznienie. Będzie jej ono dane w chwili drugiego deszczu Ducha Świętego (Księga Joela 2:18-32) i powrotu Mesjasza JESZU. Podobnie jest w życiu ucznia Pana JEZUSA Chrystusa; wpraw, jak wczesny deszcz, ma miejsce zanurzenie w Duchu Świętym (Dzieje Apostolskie 2:1-4,16-21), a potem jak deszcz późniejszy, następuje napełnienie Nim (Dzieje Apostolskie 4:31; Objawienie Jana

⁷⁵ Słowo ‘zbor’ jest skróconym tłumaczeniem słowa *ἐκκλησία* (ekklēsia) oznaczającego ‘zgromadzenie wybranych’, ‘społeczność wywołanych’, które jest złożeniem dwóch słów, a mianowicie słowa *ἐκ* (ek), oznaczającego między innymi ‘z’, ‘od’, ‘z powodu’ oraz pochodnej słowa *καλέω* (kaleō), które znaczy, ‘powoływać’, ‘wzywać (na głos)’, ‘wołać’, ‘nazywać’, ‘nazywać po imieniu’.

Natomiast słowo *κλητός* (klētos) oznacza ‘zawezwany’, ‘zaproszony’, ‘mile widziany’ i ‘wybrany’. W zdaniu:

„ ... Wielu bowiem jest [*κλητός*] wezwanych, ale mało [*ἐκλεκτός*] wybranych.”
(Ewangelia Mateusza 20:16),

obok słowa *κλητός* (klētos), występuje słowo *ἐκλεκτός* (eklektos), które oznacza ‘wybrany’, ‘wyborowy’, ‘czysty’. Zatem wielu jest wybranych i zbawionych (choć liczbą ta jest malutka w porównaniu z ogółem ludzkości (Ewangelia Mateusza 7:14)). Ci zbawieni na samym końcu, a więc należący do ‘zgromadzenia wybranych’ (*ἐκκλησία*), powołani do pracy w winnicy po wzbudzeniu z martwych Pana JEZUSA Chrystusa-człowieka, weszli w trud wcześniej posłanych do zwiastowania Dobrej Nowiny (Ewangelia Jana 4:38). Pracowali jedną, ostatnią godzinę końca dnia, a niektórzy z nich doczekają powrotu Pana JEZUSA i czasu pochycenia (w ich ciele nie będzie żadnego obciążenia swoją, nieudaną uczynkowością). Stąd początek powyższego wersetu brzmi:

„Tak to ostatni będą pierwszymi, a pierwsi ostatnimi. ...” (Ewangelia Mateusza 20:16).

Na pochycenia zgromadzenia wybranych Pana JEZUSA Chrystusa właśnie czekamy.

3:20,22). Następnie, w końcu, przyjdzie dzień odkupienia ciał wraz ze wzbudzeniem ich z umarłych i wraz z pochwyceniem (List do Rzymian 8:23; Objawienie Jana 4:1), i po weselu Baranka, powrót z Panem JEZUSEM Chrystusem, Który zstąpi na ratunek Jerozolimy dolnej (Księga Zachariasza 14:1-5), stolicy Izraela według ciała.

Wypełnianie się Słowa z Księga Habakkuka 2:1-7 następuje nieustannie. Odnosi się Ono w sposób szczególny do dwóch wyraźnych okresów czasu. Pierwszy okres dotyczył najazdu Chaldeczyków z Babilonu na Judę⁷⁶. Prorok przyznaje, że Izrael zasłużył na karę i jednocześnie narzeka BOGU Izraela, mówiąc, że naród, poprzez który BÓG napomina Izrael jest bezwzględny i szybki w wykonywaniu swoich własnych wyroków. Potęgę, którą ów naród zagarnia inne narody, przypisuje on swojemu bożkowi, a nie BOGU Jedynemu (Księga Daniela 4:24-25). Swoją ignorancją⁷⁷ Babilon przewyższa nawet Asyrię (2 Księga Królewska 18:25):

⁷⁶ Okres służby proroka Habakkuka obejmuje lata od około 613 roku do około 600 roku p.n.e., w tym rok 612 p.n.e., w którym (Neo-)Babilon Nebukadnesara (Nabuchodonozora) podbił Asyrię oraz rok 605 p.n.e., w którym pierwsza część pokolenia Judy (w tym prorok Daniel) została wzięta do niewoli. Okres służby proroka Habakkuka pokrywa się zatem częściowo z okresem służby proroka Jeremiasza (która trwała od około 627 roku do około 600-585 roku p.n.e.). Świątynia Jerozolimka została zniszczona przez Nabuchodonozora w roku 586 p.n.e..

⁷⁷ Nabuchodonozor, jako pierwszy król nowego Babilonu jest zapowiedzią bestii-antychrysta, poganina (czyli osoby będącej spoza narodu Izraela) i budowniczego posągu, któremu miano składać pokłon (Księga Daniela 3:1-7). Sprawy oddawania czci posagowi pilnowali Chaldeczycy, magowie będący zapowiedzią fałszywego proroka (Księga Daniela 3:8), oskarżającego Żydów według ciała, a w zapowiedzi wszystkich wybranych BOGA Jedynego, odmawiających oddania pokłonu.

Ani bestia ani fałszywy prorok nie zostaną nawróceni, ich losem jest przegrana i zatracenie:

„Ale pojmana jest bestyja, a z nią fałszywy on prorok, który czynił cuda przed nią, któremi zwodził tych, którzy przyjęli piętno bestyi i którzy się kłaniali obrazowi jej, i obaj wrzuceni są żywo do jeziora ognistego, gorejącego siarką. ” (Objawienie Jana 19:20).

Inną sprawą jest osobisty los Nabuchodonozora. Został on nawrócony po objawieniu mu Majestatu BOGA Jedynego i przeżyciu skrucy (Księga Daniela 4:26-28, 34-37). Jednak zarówno jego królestwo jak i jego kontynuacja przypadną. Zapowiedzią przypadnięcia Babilonu jest upadek jego syna, Baltazara, który zbeczczył naczynia Świątyni Jerozolimy dolnej, pomimo, że widział, co BÓG Jedyny uczynił jego ojcu.

Początkowa współpraca Nabuchodonozora i Chaldecyjskich magów pozwala zrozumieć, że zarówno antychryst-bestia jak i fałszywy prorok będą pochodzić z narodów, a nie z Izraela. Fałszywy prorok jest nazwany bestią z ziemi (Księga Objawienia Jana 13:11), przy czym słowo ziemia גַּי (gē) pojawia się tutaj (Księga Objawienia Jana 13:11-18) jako mające związek z ziemią zamieszkałą przez wszystkich „wiecznych obywateli” ziemi.

Obywatelstwo ziemskie wiąże się z kultem ‘gaji’, ‘ziemi-matki’, ‘wszech-niszczycielki’, od greckiego γαῖα (gaia), której kult pod postacią wizerunku kobiety, sięga starego Babilonu. Ogłosiła w kultach, że sama z siebie poczęła i urodziła syna ‘uranosa’, demona ‘niebios’, którego potem stała się żoną promując samą siebie do rangi ‘królowej niebios’. Za kultem ‘gaji’ kryje się szatan, demon ‘królowej niebios’, przed oddawaniem czci któremu, ostrzega

„Tedy się odmieni duch jego, a wystąpi i przewini, myśląc, że ta moc jego jest boga jego.” (Księga Habakkuka 1:11)

„Przeto ofiaruje niewodowi swemu i kadzi sieci swojej; albowiem przez nie utył dział jego, a pożywienie jego hojniejsze.” (Księga Habakkuka 1:16).

Widzimy więc, że Babilon, którego posąg sięga stopami do dzisiaj, do czasów końca, zawiera podbite narody szatanowi (tzn. przeciwnikowi) i demonom (Księga Daniela 2:32-45, 3:1-7). Ten akt zawierzenia uważa on za szczególnie ważny, a czyni tak w całkowitej opozycji do tego jak postępuje BÓG Jedynej, jedyny Właściciel wszystkiego.

Tym, nad którymi szatan panuje mówi aby szli przez ziemię zdobywając ją, a jak daleko zajdą, tak daleko ziemia oraz podbite narody, mają mu być zawierzone.

BÓG Jedynej tak nie czyni, gdyż po pierwsze wszystko do niego należy, a po drugie, przed początkiem wieków ustalił terytoria i czasy istnienia królestw:

„I z jednej krwi uczynił wszystkie narody ludzkie, żeby mieszkały na całej powierzchni ziemi, określiwszy czasy wcześniej wyznaczone i zamierzone granice ich zamieszkania;” (Dzieje Apostolskie 17:26).

BÓG Izraela, Pan JEZUS Chrystus, w Księdze Jeremiasza 44:1-26. Odpadnięcie szatana od BOGA Jedynej wiązało się z myślą w jego sercu o zrównaniu się z Najwyższym:

„Wstąpię na wysokość obłoków, będę równy Najwyższemu. Wszakże strącon jesteś aż do piekła, w głębokość dołu.” (Księga Izajasza 14:14-15).

Jest on tym, który osłabia siłę wszystkich narodów, co jest też podstawową cechą Babilonu (Izajasz 14:4-23). Był synem poranka, gwiazdą wschodzącą rano (Księga Izajasza 14:12), mającą nieść wiadomość o Miłości BOGA Jedynej, który jest Stwórcą. Ale to było dla niego za mało, więc wszystko co wydawało mu się, że ma, od niego odeszło (Księga Izajasza 14:12,15). Nie było mu dane doczekać wschodu Jedynej Jutrzenki, Tego, Który Jest Nią Sam z Siebie, Pana JEZUSA Chrystusa (Ewangelia Jana 10:30). Jest więc szatan pierwszą osobą z problemem pychy życia, czyli uważania, że stworzenie może żyć z siebie i samo dla siebie (Księga Rodzaju 11:4). Bez wzejścia w jego sercu Jutrzenki, Pana JEZUSA Chrystusa, nie przyszedł do Słowa BOGA i jego serce zostało zamknięte, a on sam zaczął gnębić tych, którym to wszystko, krok po kroku, jest dawane za darmo, czyli wybranych BOGA Jedynej.

W czasach samego końca trwającej epoki, antychryst, bestia z morza, tzn. z narodów (Księga Objawienia Jana 13:1) i fałszywy prorok, bestia z ziemi w znaczeniu 'gaji', zatem również z narodów, będą próbowali zbezczścić naczynia Świątyni BOGA Jedynej Jerozolimy górnej (2 List do Koryntian 4:7; 1 List do Koryntian 3:16-17), czyli wierzących w Pana JEZUSA Chrystusa. Ich zamierzenia nie zostaną zrealizowane, gdyż zbawieni odrzucą ich roszczenia, wybierając raczej ścięcie niż pokłon obrazowi bestii czy przyjęcie jej znamienia (Księga Objawienia Jana 14:8-13).

Słowo ziemia גֵּ (gē) w Piśmie Świętym pojawia się też w innym, całkowicie różnym znaczeniu, a mianowicie jako Ziemia Święta, czyli ziemia Izraela. Takie właśnie słowo zostało użyte przez tłumaczy Septuaginty na określenie ziemi Izraela w Piśmie Świętym i takie jest znaczenie tego słowa w Księdze Objawienia Jana 6:4.

Dotyczy to również ziemi Izraela. Otóż BÓG Jedyny, zanim stworzył świat, zatem i zanim Ziemia Święta chwilowo i nie przez przypadek, została nazwana Kanaanem⁷⁸

⁷⁸ Czyli imieniem syna Chama, przeklętego przez Noego. Słowo hebrajskie כְּנָעַן (K'NA^AN) oznacza 'poniżony'. Pochodzi od כָּנַעַן (KANAN^), 'zginać', jako konsekwencja przekleństwa wypowiedzianego przez Noego w stosunku do Kanaana, syna Chama, z powodu czynu, który Cham popełnił. Mianowicie, Cham zobaczył nagim Noego, swojego ojca, a następnie powiedział o tym braciom, Semowi i Jafetowi. Natomiast Kanaan był synem Chama, owocem jego łona (Księga Rodzaju 9:18-27). Słowo KANA^ oznacza też 'upokorzyć', 'upokorzyć się'.

Wydarzenie to jest zapowiedzią przeklętych owoców widzenia nagim przez osobę zbawioną (jak Cham) innej osoby zbawionej (jak Noe). Przy czym, przeklęta nie jest osoba, brat czy siostra, która widzi inną osobę wierzącą naga, to znaczy nie przykrytą Płaszczem Sprawiedliwości BOGA Jedynego. Przeklęty jest owoc takiego widzenia i wynikające z niego czyny, na przykład napominanie osoby zbawionej z punktu widzenia Prawa Przykazań danego dla grzeszników. Zatem, przeklęte jest widzenie i napominanie zbawionej osoby tak, jakby nie była ona przykryta.

Jeśli w ogóle ma iść jakaś korekta w stosunku do osoby zbawionej, to musi ona iść zgodnie z prowadzeniem Ducha Świętego w Nowym Przymierzu, które jest we krwi Pana JEZUSA Chrystusa - człowieka. Na pewno żadna korekta nie należała się Noemu, który upił się winem wesela (porównaj Pieśń na Pieśniach 2:4), po udzielonym mu ratunku przez BOGA Jedynego, gdy wraz z potopem spadł na świat Boży sąd.

W historii tej, w czynie Sema i Jafeta, którzy przykryli Noego nie widząc jego nagości, widać również zapowiedź niezgody osób wierzących, będących już w odpocznieniu, na widzenie nagim innej osoby wierzącej (List Jakuba 4:11-12; 5:9). Nie oskarżają oni już ani siebie, ani innych, zgodnie z 1 Listem do Koryntian 2:15, 4:3 oraz 1 Listem Jana 3:8:

„Kto czyni grzech, [ἐκ] z dyjabła jest; gdyż od początku dyjabeł grzeszy. Na to się objawił Syn Boży, aby zepsował uczynki dyjabelskie.” (1 List Jana 3:8),

przy czym należy zauważyć, że słowo 'diabeł', w grece διάβολος (diabolos), ma znaczenie 'oskarżający niesłusznie' czyli 'oszczerczy', od słowa διαβάλλω (diaballō), które oznacza 'zniesławiać', 'oczerniać'.

Należy też zwrócić uwagę na to, że w stosunku do osoby wierzącej, słowo greckie ἁμαρτία (hamartia) należy tłumaczyć nie jako 'grzech' lecz 'błąd', 'upadek'.

Tak więc, powyższy werset mówi, że: ten kto błądzi (lub grzeszy) jest 'z powodu' (ἐκ) 'oskarżającego niesłusznie', oraz, że Pan JEZUS Chrystus przyszedł aby zniszczyć 'oszczercze' uczynki.

Po opisanym wydarzeniu, mającym miejsce zaraz po potopie, Kannan (symbolizujący oskarżenie, spowodowane widzeniem nagim osoby wierzącej w Pana JEZUSA Chrystusa) zajął Ziemię Świętą, z której został następnie usunięty przez BOGA Jedynego, który wprowadził tam Izrael, naród wybrany, pod wodzą Jezusa syna Nuna (tak zwanego Jozuego) oraz Kaleba.

'Poniżone' i usunięte z Ziemi Świętej jest to, co nie będąc żydowskim, podaje się za nie. Tak też oskarżenie, zostaje w końcu usunięte przez Słowo BOGA i Ducha Świętego z umysłu osoby zbawionej, i w konsekwencji następuje wprowadzenie osoby wierzącej, to znaczy już zbawionej, poprzez odpocznienie (List do Hebrajczyków 4:1-16) do neutralnej radości domu Jego Pana:

„A Żydom weszła światłość i wesele, i radość i cześć.” (Księga Estery 8:16).

(Chanaanem), przewidział ją jako dziedzictwo Abrahama, Itzaaka i Jakoba. Dopiero potem BÓG Jedyiny powiedział aby Abraham tą ziemię schodził, gdyż mu ją da (Księga Rodzaju 13:12-18). Zawieranie jej BOGU Jedynemu, Jej Właścicielowi, byłoby nieporozumieniem.

Słowo z Księgi Habakkuka 2:1-7 jest też Proroctwem sięgającym daleko w przód, do czasów, które miały nastąpić, a których wydarzenia zaczęły się dzieć wokół nas. Jest w Nim mowa o człowieku, który jest *pijany* winem cudzołóstwa duchowego z szatanem i demonami religii świata, im oddaje cześć. Opisane cechy antychrysta, bestii z Księgi Objawienia Jana, bo o nim tu mowa, są całkowitym zaprzeczeniem poprzednio podanych cech Pana JEZUSA Chrystusa.

Cechą ducha antychrysta jest jakaś wiedza o tym, co zapisane w Piśmie Świętym, przy jednoczesnym nie posiadaniu wiary. Zatem, antychryst jest *przewrotny*, co oznacza, że nie uwierzył Słowu BOGA Jedynego. Przewrotność antychrysta jest cechą całkiem wyjątkową, bowiem oznacza ona działanie niezgodne ze Słowem, które się usłyszało i o którym się wie, że pochodzi od BOGA Jedynego:

„Dziateczki! ostateczna godzina jest; a jakoście słyszeli, że antychryst przyjdzie ma, i teraz wiele antychrystów powstało; stąd wiemy, iż jest ostateczna godzina. Z nas wyszli, ale nie byli z nas; albowiem gdyby byli z nas, zostaliby byli z nami; ale wyszli z nas, aby objawieni byli, iż wszyscy nie byli z nas. ” (1 List Jana 2:18-19).

„Ale są niektórzy z was, co nie wierzą; albowiem wiedział od początku Jezus, którzy byli, co nie wierzyli, i kto jest, co go miał wydać; I mówił: Dlatego mci wam powiedział: Iż żaden nie może przyjść do mnie, jeźli mu nie było dane od Ojca mojego.” (Ewangelia Jana 6:64 - 6:65).

„Od tego czasu wiele uczniów jego odeszło nazad, a więcej z nim nie chodzili.” (Ewangelia Jana 6:66).

Cechą ducha antychrysta jest też *hardość*, bowiem nie chce on zawołać o zmianę swojej sytuacji, oznaczającej brak zbawienia i bycie poza Światłem. Woli raczej, jak Kain, wtargnąć na teren Abla i zamordować⁷⁹ go, niż samemu poprosić BOGA Jedynego o ratunek. Woli spróbować przejąć czyjeś dziedzictwo.

⁷⁹ Kain odwołuje się do sumienia bolesnego (o którym wspominałem w Uzupelnieniu 1), którego pojawienie wynikło z dotknięcia się drzewa wiadomości dobrego i złego. Dlatego też, jeszcze zanim zamordował Abla, który od tego sumienia był już obmyty (List do Hebrajczyków 10:22-23), słyszy od BOGA Jedynego Słowo Przykazania skierowane do grzesznika:

„Azaż, jeżeli dobrze czynić będziesz, nie będziesz wywyższon? a jeżeli nie będziesz dobrze czynił, we drzwiach grzech leży; a do ciebie chuć jego będzie, a ty nad nim panować będziesz. ” (Księga Rodzaju 4:7).

Słowo 'grzech' to hebrajskie słowo חַטָּאת (CHATTHA'AH) חַטָּאת (CHATTHA'T) oznaczające 'wykroczenie, przestępstwo, grzech' wraz z 'karą', 'winę', 'poczucie winy (w rezultacie grzechu)'. Ostatnie Słowa, 'panować będziesz', należałoby przetłumaczyć jako 'panować

Dlatego też w Proroctwie Księgi Habakkuka jest mowa o człowieku, który *rości sobie prawo* do wszystkich narodów, chociaż one do niego nie należą. Słowa te oznaczają, że działaniem z ducha antychrysta jest próba zawładnięcia wszystkimi narodami. Potem, działając poniekąd z ich upoważnienia, jego celem jest zawładnięcie obszarem, który został przyznany przez BOGA Jedynego Izraelowi (Psalm 83:1-12):

„Bo rzekli: Posiądźmy dziedzicznie przybytki Boże. ” (Psalm 83:12).

Jesteśmy świadkami wypełniania się szeregu Proroctw Pisma Świętego związanych z tym procederem. Procederem, bo czy ktoś z podejmujących decyzje może się tłumaczyć, że nie mógł przeczytać Słowa o tym, że teren Izraela jest dany Izraelowi w dziedzictwo wieczne:

I rzekł Jakób do Józefa: Bóg wszechmogący ukazał mi się w Luzie, w ziemi Chananejkiej, i błogosławił mi. A mówił do mnie: Oto, ja rozrodzę cię, i rozmnożę cię, i wywiodę z ciebie wielki naród; a dam ziemię tę nasieniu twemu po tobie w dziedzictwo wieczne. (Księga Rodzaju 48:3-4).

Faktu tego nie zmieniło, wydawało się, skuteczne przejęcie dziedzictwa Izraela na własność przez inne narody. Wydawało się, bo któż poza wierzącymi w Słowo BOGA Jedynego, myślał, że po około 1800 latach rozproszenia Izraela pomiędzy narodami, wypełni się Proroctwo:

„Przetoż, góry Izraelskie! słuchajcie słowa panującego Pana. Tak mówi panujący Pan górcom i pagórkom, strumieniom i dolinom, pustyniom, obalinom, i miastom opuszczonym, które są na splundrowanie, i na pośmiewisko ostatkowi narodów okolicznych. Dlatego, tak mówi panujący Pan, zaprawdę w ogniu zapalczywości mojej mówić będę przeciw ostatkom tych narodów, i przeciwko wszystkim ziemi Edomskiej, którzy sobie przywłaszczyli ziemię moją za dziedzictwo z weselem całego serca, i z ochotnem pust oszeniem, aby siedlisko wygnanych jego było na rozszarpanie, Przetoż prorokuj o ziemi Izraelskiej, a mów górcom, i pagórkom, strumieniom i dolinom: Tak mówi panujący Pan: Oto Ja w zapalczywości mojej, i w popędliwości mojej mówię, dlatego, iż hańbę od narodów ponosicie. Przetoż tak mówi panujący Pan: Jam podniósł rękę moją, iż te narody, które są zewsząd około was, sami hańbę swoją poniosą. A wy, góry Izraelskie! wypuście gałązki swe, i owoc swój przynieście ludowi memu Izraelskiemu, gdy się przybliżą a przyjdą. Bo oto Ja idę do was, i nawrócę się do was, a uprawiane i posiewane będziecie; I rozmnożę na was ludzi, wszystek zgoła dom Izraelski; i będą mieszkać w miastach, a miejsca zburzone pobudowane będą. Rozmnożę, mówię, na was ludzi i dobytek, a rozmnożą się i urosną; i sprawię, że mieszkać będziecie jako za dawnych czasów waszych, i lepiej wam

masz'; porównaj King James Version (KJV) lub NBG. Rozważane słowo, ale w innych kontekstach, oznacza również: 'ofiara za grzech'.

czynić będę niż przedtem, i dowiecie się, że Ja Pan. Bo przyprowadzę na was ludzi, lud mój Izraelski, i posiadą cię, i będziesz im dziedzictwem, a więcej ich nie osierocisz.” (Księga Ezechiela 36:4-12).

Jakob, któremu BÓG Jedyne zmienił imię na Izrael, dostał więc ziemię Kanaanejską (Chanaanejską) w dziedzictwo wieczne. Żadne ustawodawstwo narodów tego nie zmieni, tak jak i nie potrafi ono, powołując się na „badaczy wieku tego” (1 List do Koryntian 1:20) zmienić faktu, że Stworzycielem nieba i ziemi jest BÓG Izraela:

„Błogosławiony, którego Bóg Jakóbowy jest pomocnikiem, którego nadzieja jest w Panu, Bogu jego; Który uczynił niebo, i ziemię, morze, i wszystko, co w nich jest, który przestrzega prawdy aż na wieki;” (Psa 146:5-6).

W powyższym wersecie czytamy, że BÓG Jakoba, Pan JEZUS Chrystus przestrzega Prawdy (Ewangelia Jana 14:6-7) aż na wieki. Dlatego nie dopuścił aby poszedł w zapomnienie drobny, można by myśleć, szczegół. Otóż nawet pod panowaniem ludów kanaanejskich (chanaanejskich), wtedy gdy nazywano teren przez nie zajmowany Kanaanem, ziemia dana Izraelowi w dziedzictwo wieczne nie nazywała się Palestyną⁸⁰ (która była tylko „dziwną Kanaanu dzielnicą”). Palestyna, czyli Filistea, którą Pismo Święte nazywa ‘ziemią Filistyńską’ została dana Izraelowi wraz z całym Kanaanem (Księga Wyjścia 23:31) i jest ona zaledwie jej malutkim fragmentem, leżącym nad morzem Śródziemnym, w obszarze pięciu miast filistyńskich, z których jedno to miasto Gaza.

Tak więc, przyglądając się postępowaniu pochodzącemu z ducha antychrysta, opisanemu w Piśmie Świętym, a w tym w Księdze Habakkuka, można zauważyć, że jego źródłem jest odrzucenie Słowa BOGA Jedyne i Jego łaski. Z tego płynie oddawanie czci przeciwnikowi, szatanowi i demonom, którzy jako pierwsi odrzucili Miłość BOGA Jedyne. Konsekwencją odrzucenia Słowa BOGA Jedyne i Jego Łaski jest poleganie na sobie i oddawanie czci własnemu niewodowi, własnym usidlającym innym wynalazkom. To z kolei jest przyczyną zazdrości w stosunku do osoby, której było dane przyjąć w darze wieczne odkupienie i zbawienie, i przygotowane dziedzictwo, na które z definicji sobie nie zapracowała.

Z powodu powyższych cech przeciwnika, ktoś opierający się o jego ducha nie może zaznać spokoju, gdyż jego „dusza nie jest szczerą w nim”. Właśnie ta cecha przeciwnika BOGA Jedyne, stoi w jawnej opozycji w stosunku do wspomnianych wcześniej cech Pana JEZUSA Chrystusa, Który jest źródłem przeżycia tego, że: „sprawiedliwy z wiary mojej (swej) żyć będzie”.

(Kolejne rozdziały⁸¹ w przygotowaniu.) (tytus)

⁸⁰ Od słowa פלשתה (PLESZET), które znaczy ‘toczący się’, ‘migrujący’, ‘wędrujący’, co do dzisiaj cechuje naród filistyńczyków, to znaczy Palestyńczyków. פלשתי (PLISZ'TIJ) to Filistyńczyk, czyli Palestyńczyk.

⁸¹ <http://www.biblest.com.pl/wybrany.html>